

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VOR BANK

NUMMER 1 1967

VOR BANK

HANDELSBANKENS HUSORGAN
14. ÅRGANG - NR. 1 - APRIL 1967
Udgivet af
Aktieselskabet Kjøbenhavns Handelsbank

REDAKTION

Kontorchef D. Vittrup, ansvarshavende redaktør
Prokurist Birthe Carsten Pedersen

ADRESSE:

Handelsbankens Uddannelsescenter Uglemose,
Holmegaardsvej 28, Charlottenlund. Tlf. OR 7800

REDAKTIONSKOMITÉ

Filialdirektør K. Aggerholm, Frederikshavn
Underdirektør N. P. Bager, Aarhus
Prokurist Niels Bruus, Business Development-
Afdelingen
Prokurist Jørgen Dige, Planlægnings-Afdelingen
Bestyrer Claus Juhl, Vojens
Fuldmægtig M. Friis, Personalekontoret
Filialdirektør H. Larsen, Nykøbing FI.
Foto: K. Leander

FORSIDEN

Forår i parken på Uglemose - Fotografik

INDHOLD

- 3 Handelsbankens generalforsamling
- 4 Det var anstrengelserne værd
- 5 Filialdirektør- og bestyremødet
- 6 Ebeltoft - til fods
- 8 Hvad laver en programmør?
- 10 Koncentration
- 11 BD i vinden
- 12 1001 nat på tre døgn
- 14 Skibsreder Harhoff er død
- 15 Nordfinanz-Bank Zürich fylder 2 år
- 16 Velkommen Korsør
- 17 Velkommen Maribo
- 18 Jussif Bedas' brat stigende karriere og fald
- 20 Ny depotcentral
- 21 Nye afdelinger
- 22 Fra oplæringsfronten
- 23 Hvad er Public Relations
- 24 Er Handelsbanken også ungdommens bank
- 25 HPs børnefest
- 26 HIF
- 28 Banken rundt
- 29 Personalia m. v.

Handelsbankens generalforsamling

Højesteretssagfører H. Bech-Bruun allægger beretning.

Generalforsamlingen fandt i år sted den 28. februar i Hovedsædets frokoststue med højesteretssagfører Reumert som dirigent.

Højesteretssagfører Bech-Bruun karakteriserede i sin formandsberetning 1966 som et meget travlt og særdeles godt år for banken. Året var præget af, at bankens ekspansion og vækst var større end noget tidligere år. Væksten afspejler sig såvel i regnskabs drifts- og statustal som i medarbejderstaben, der trods rationalisering og automation øgedes med ca. 300 til 4000 mennesker.

På repræsentantskabets vegne bragte højesteretssagfører Bech-Bruun følgende tak:

«Må jeg slutte min beretning og min omtale af regnskabet med på repræsentantskabets vegne at rette en varm tak, en hjertelig tak til alle de mennesker, der står sammen om Handelsbanken, først og fremmest til dens aktionærer og dens mange kunder og til bankens direktion og medarbejdere, som alle har medvirket til at gøre 1966 til et rekordår for Københavns Handelsbank.»

Formanden pointerede, at Handelsbanken kender sit ansvar som en af de centrale institutioner i landets erhvervsliv, den har allerede for mange år siden placeret sig som landsbank, og udviklingen medfører, at bestræbelser i så henseende må videreføres.

I tilslutning til formandens beretning havde adskillige aktionærer ordet, og generalforsamlingen sluttede med nyvalg til repræsentantskabet af direktør A. Jepsen, Danfoss, og tømremester Aage V. Jensen. Lensgreve Erik Schaffalitzky de Muckadell havde ikke ønsket genvalg og fratræder således repræsentantskabet, i hvilket han har haft sæde siden 1939.

Efter generalforsamlingen afholdtes repræsentantskabsmøde, hvor direktør Marius H. Schou blev indvalgt i bestyrelsen som efterfølger for direktør, generalkonsul Einar Høyvald. Direktør Høyvald forbliver i repræsentantskabet.

Fra højre direktør Glashof, direktør Hoffmann, skibsræder Hahn-Petersen og direktør C. B. Andersen

Det var anstrengelserne værd

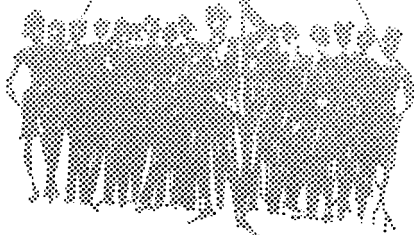
Det var direktionen en glæde, at repræsentantskabets formand, høje-steretssagfører Bech-Bruun, kunne fremlægge et så smukt regnskab på generalforsamlingen den 28. februar.

Vi har i 1966 set, hvordan der overalt i banken har været gjort et intensivt og godt arbejde, og årsopgørelserne taler et tydeligt sprog om, at anstrengelserne ikke har været forgæves. Vi møder med det hidtil største overskud i bankens historie – balancen er kommet op over 8 milliarder kroner, i forhold til 1965 steg indlånene med 16 pct., og som anført i den trykte årsberetning er vor markedsandel – målt med vor andel af bankernes samlede indlån – fortsat stigende, den udgør nu godt 20 pct. imod 16 pct. i begyndelsen af halvtredserne.

Den dynamiske udvikling med strukturforskydninger i erhvervslivet som helhed, i banksystemet og ikke mindst i bankens egen tekniske og

organisatoriske opbygning har kaldt på en positiv indsats fra alle bankens medarbejdere og vil gøre det også i den kommende tid. Der er – måske mere end nogensinde – brug for medleven, fantasi og kreative kræfter; der er brug for åbenhed over for nydannelserne og over for den omlægning i arbejdet, der fortsat skal og må finde sted i retning af øget salgs- og serviceindsats over for vore kunder. Udviklingen er gået i retning af hård og stærk konkurrence også inden for vort erhverv, det er helt nødvendigt, at alle medarbejdere er med på salgsfronten. Er det ikke sådan, at vi i det daglige føler mere lyst til at købe varer i visse forretninger end i andre – også når det gælder mærkevarer? Hvad årsagen hertil er, er ikke helt let at definere, men vi har alle til opgave at søge at etablere denne udefinerbare baggrund i banken – den gode atmosfære, der får kunderne til at befinde sig vel hos os.

gent

Filialdirektør- og bestyrrermøde

Mandag den 20. februar afholdtes filialdirektør- og bestyrrermødet på Uglemose. Filialdirektørerne mødtes allerede om formiddagen for i foredrags-salen at drøfte markedsføring, automation, personale- og uddannelsesforhold med underdirektør Bendt Hansen, underdirektør Bagge-Petersen, vicedirektør Koefoed og kontorchef Vittrup.

Om eftermiddagen sluttede bestyrerne fra hovedstadsområdet samt chefer fra Hovedsædet sig til, således at deltagerantallet blev 130 – alt hvad foredragssalen kunne rumme.

Direktør Glashof bød velkommen og talte om bankens stilling i dag og i morgen. Direktør Hoffmann fortsatte med økonomiske betragtninger. Direktør C. B. Andersen talte om »Samfundsudviklingen og bankstrukturen«, vicedirektør Børge Jensen kom med » – nyt fra Kreditkontoret«, underdirektør Bagge-Petersen havde kommentarer til årsregnskabet og automationsarbejdet. Underdirektør Nyeboe havde »nyttige erfaringer« om den juridiske side af bankarbejdet, og vicedirektør Thaarup sluttede med at fortælle nyt fra Udlands-Afdelingen.

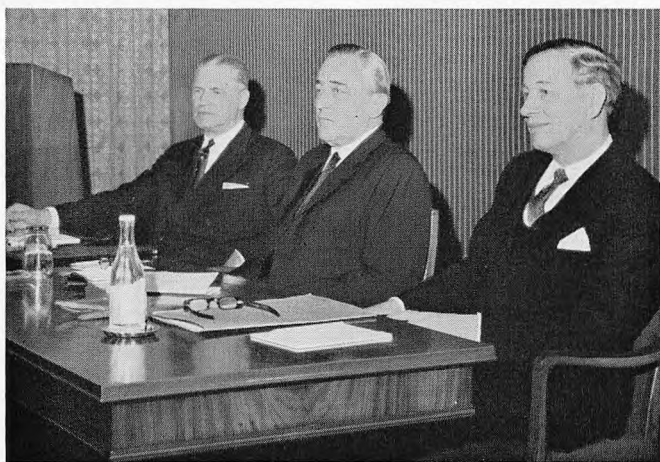
1) Den fyldte foredragssal ved eftermiddagens møde.

2) Filialdirektør Kroer, Fredericia; underdirektør Bager, Aarhus; filialdirektør Madsen, Helsingør, og filialdirektør Arvid Hansen, Grindsted.

3) Fra venstre direktør E. Glashof, direktør H. Hoffmann, direktør C. B. Andersen.

4) Filialdirektør Ole Jørgensen, Sønderborg, filialdirektør Jørgen Pedersen, Maribo, filialdirektør Thyssen, Bramminge, filialdirektør Holse, Hundested, filialdirektør Christiansen, Frederikssund og med ryggen til filialdirektør Torngaard, Varde og filialdirektør Larsen, Nykøbing FI.

5) Fra venstre filialdirektør Mortensen, Brønderslev. Med ryggen til filialdirektør Hansen, Skagen; underdirektør Bagge-Petersen og filialdirektør Lundø, Brønderslev.

3

5

Ebeltoft - til fods

ved Ebeltoft Filialens daglige leder
fuldmægtig Niels T. Bundgaard

•Ebeltoft har navn af ebel, d.v.s. abild og toft, d.v.s. grundstykke, og betyder æblehaven, så byens våben er derfor også et træ, der bærer æbler. De som har en anden mening om navnets oprindelse, tror, at byen har fået navn af Danmarks konge Abel.

Det er en søkøbstad ved stranden af det østlige hav og efter længdegrad østligere end stedet for Nykøbing på Sjælland, omtrent fire mil fra Aarhus, men næsten på samme breddegrad.

Erhvervet er særlig fragtfart med brænde til København. Et større marked i byen afholdes i begyndelsen af juli og september, og de mindre torvedage afholdes hver uge, bestemte Danmarks konge Erik Menved det Herrens år 1310. Fremdeles skænkede han borgerne det fornødne ved fra de kongelige skove, og hertil en græsgang, ligesom han fritog dem for det hoveri, de skulle gøre til kongeborgen Kalø.

Mange kender Ebeltoft fra feriebesøg og er bekendt med dens særlige atmosfære af gamle tider. Ovennævnte citat fra »Resens danske atlas« puster ligesom nyt liv i de

svundne tider og bringer måske een til at fundere over tidernes skiften, og giver grundlag for at anstille en sammenligning mellem forholdene dengang og nu – så godt som det nu lader sig gøre.

Ebeltoft tegner vel på mange måder en skarpere kontrast mellem gammelt og nyt end de fleste andre byer. Udviklingen er ligesom blevet holdt i skak, og det er faktisk først i de seneste 3-4 år, man har måttet give efter over for det nye.

Vi spadserer en tur gennem byen og tager udgangspunkt ved det gamle, smukke rådhus, der ligger som en vogter over de gamle huse her i bykernen. Husene ligesom støtter sig til hinanden og skutter sig og synes at rynke på næsen ad alt det nye, der passerer forbi.

Vi har følgeskab på turen. Borgmester Viggo Jensen har venligst lovet at ledsage os og samtidig fortælle lidt om, hvad der rører sig i Ebeltoft – i dag.

Det er lørdag. Men selv om det ikke er ferietid, må vi hvert øjeblik springe op på en trappesten eller søge tilflugt på det smalle fortov – for trafikken er tæt og gaden smal.

- Hr. borgmester, á propos trafik, hvad har åbningen af Mols-Liniens færgerute betydet for byen?

- Turismen er vort hovederhverv, og der er ingen tvivl om, at Mols-Linien vil få stor betydning både turistmæssigt og erhvervs-mæssigt. Ebeltoft er jo pludselig blevet centrum i landet. Der er kun tre timers rejse til København, såvel som til andre »yderpunkter« i landet.

- Vil Ebeltoft blive et af landets feriecenter?

- Den ikke alene vil blive – den er et feriecenter, hvilket også den kendsgerning at byen hvert år besøges af mellem ½ og 1 million mennesker vidner om. Ebeltoft har jo desuden den forholdsmæssigt største hotelkapacitet i landet.

- Hvordan bærer byen sig ad med at bevare alle disse gamle huse, vi her kan gå og fryde os over?

- Ved at præmiere de ejere, som holder deres gamle ejendomme intakt. Desuden sørger vi for, at alt det nye byggeri foregår uden om den egentlige bykerne.

Vi fortsætter op ad Jernbanegade og passerer forbi »Bryggergården«, som snart må falde til fordel for en ny ejendom, hvor banken får lokaler. Borgmesteren forklarer:

- Ja, den gamle bryggergård, hvor der – som navnet fortæller – før i tiden blev brygget øl (hvidtøl), har nu stået ubenyttet hen i nogle år. Den er stærkt forfalden og repræsenterer ikke nogen æstetisk værdi, og vi er kun glade for, at den nu afløses af en moderne forretningsejendom, som vil blive indpasset i omgivelserne.

På vor vandring er vi nu kommet ovenfor den gamle bydel. Herfra er der et vidt ud-

syn over byen med havnen og vigen, og med »bjergene« i baggrunden. I havnen kan vi lige skimte den gamle fregat »Jylland« – det sidste levn fra vor stolte søfartstid.

- Hvordan vil det gå fregatten? Den har jo vist sig som et stort trækplaster på trods af dens nuværende lidet værdige tilstand?

- »Jylland« har fået sin sidste ankerplads i Ebeltoft havn, og vi venter og håber, at den skal blive istandsat, så den får endnu større tiltrækningskraft. Den besøges iøvrigt hver sommer af over 50.000 betalende gæster.

Vi fortsætter opad og kommer igennem det nye villakvarter – Skelhøjekvarteret, der har navn efter Skelhøjene, hvorfra man har et enestående »view« ud over Ebeltoft-halvøen. Det er en vældig udvikling og aktivitet, vi her er vidne til. Man standser uvilkårligt op og forundrer sig over den forskel på gammelt og nyt, vi på vor vandring har kunnet iagttage. Det er som at spadserer lige fra een tidsalder over i den anden.

- Skaber udviklingen ikke problemer for byen?

- Jo, der er jo store problemer, der skal løses. F. eks. har kommunen måttet udlægge store områder, som er byggemodnet til bolig- og industrigrunde. Men selv om der i Ebeltoft er bygget mange nye huse, vil de ikke komme til at kolliderer med den gamle bydel. Alle er enige om, at alt det gamle skal bevares.

- Kommunen har også udlagt et område til »institutionsområde«, skal Ebeltoft også være et uddannelsescentrum?

- Det er så meget sagt. Men foreløbig har Entreprenørforeningen påbegyndt opførelsen af en ny arbejdslederskole. Der er forhandlinger igang om endnu en institution af lignende art – alt som en konsekvens af, at Ebeltoft nu ligger som et trafikmæssigt centrum.

- For at vende tilbage til årsagen til det hele: Mols-Linien. Er der planer for en ny fiskerihavn i forbindelse med færgehavnen?

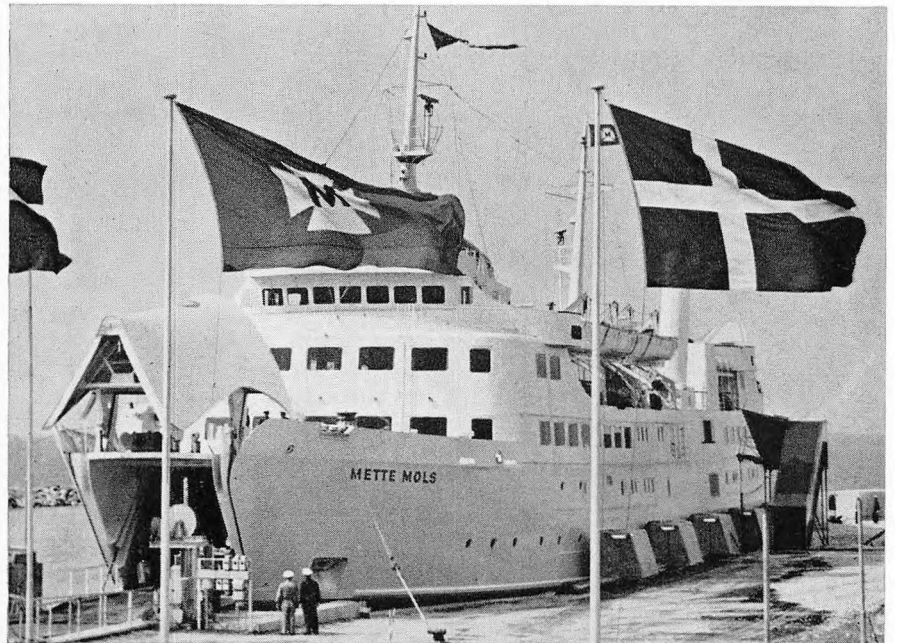
- Den står i hvert fald på ønskesedlen, men den vil nok ikke være en realitet før længere ude i fremtiden, selvom behovet allerede er påtrængende. Der vil samtidig kunne blive en bedre løsning for lystsejlerne.

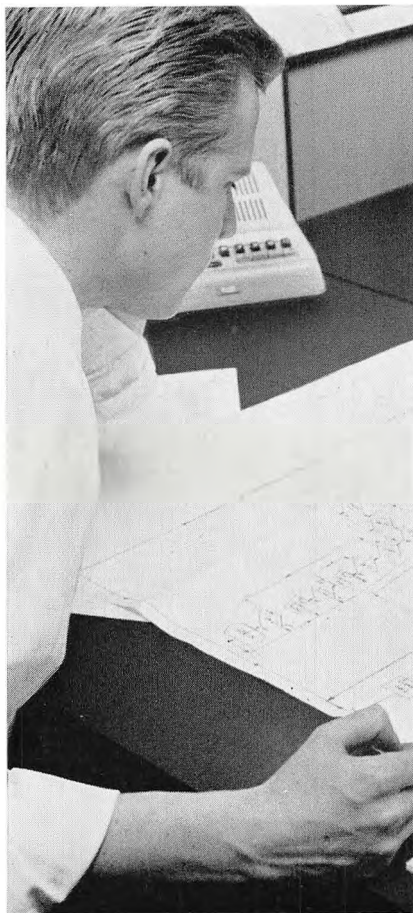
- Da Handelsbanken åbnede sin filial sidste år, sagde De ved den lejlighed så vidt jeg husker, at banken kom som et barn af udviklingen. Tog De vort komme som et udtryk for kommende »fagre nye tider«?

Borgmesteren trækker på smilebåndet:

- En by i denne udvikling har og vil få stor brug for pengeinstitutterne, og jeg ønsker naturligvis Handelsbanken velkommen til byen.

Borgmester Viggo Jensen. ►

Programmør Henning Grosse i arbejde.

Hvad laver en programmør?

Af fuldmægtig Krisand,
Automations-Afdelingen

```

495 05705 06. MOVE ZEROS TO BELOW (INDEX3).
496 05706 ADD 1 TO INDEX3.
497 05707 IF INDEX3 IS NOT = 21 GO TO E6.
498 05708 MOVE 01 TO INDEX3.
499 05709 MOVE BALANCE TO GEMRENSNET.
500 05801 NOTE. NOTE ROUTINE-E GEMRENSNET KREDITRUB.
501 05802 E.
502 05803 MOVE 04 TO HEL3.
503 05804 MOVE *K R E D I T B E R E T T E D I K T E R S T
504 05805 WRITE PRINTER FROM HEL3 AFTER HEL.
505 05806 MOVE SPACES TO UNKENS1.
506 05807 WRITE PRINTER FROM KLINE AFTER ALL.
507 05808 WRITE PRINTER FROM KLINE AFTER ALL.
508 05809 ADD *3 TO FELLER1.
509 05810 MOVE 04 TO SEL1.
510 05811 IF SPIL EN NOT U GEMRENS MOVE 1 TO SW1 GO TO E4.
511 05812 E1. MOVE 2 TO PERTEGA.
512 05813 PERFORM SUBS THRU SUBREND.
513 05814 E2. MOVE 06 TO MAAND.
514 05815 MOVE KREDIT TO BALANCE.
515 05816 MOVE SEL1 TO SEL2.
516 05817 PERFORM SUBS THRU SUBREND.
517 05818 PERFORM SUBS THRU SUBREND.
518 05819 WRITE TAPP2 FROM GEMRENSA.
519 05820 MOVE 04 TO SEL2.
520 05821 IF FIL = LOG OR 998 GO TO E4.
521 05921 GO TO F4.
522 05922 E3. MOVE 14 TO INDEX3.
523 05923 MOVE AFLOS (INDEX3) TO EGN.
524 05924 ADD 1 TO INDEX3.
525 05925 MOVE BELON (INDEX3) TO EGN.
526 05926 MOVE 01 TO INDEX3.
527 05927 E4. PERFORM SUBS THRU SUBREND.
528 05928 MOVE *SAIT TO SM02.
529 05929 PERFORM SUBS THRU SUBREND.
530 05930 E5. MOVE ZEROS TO BELOW (INDEX3).
531 05931 ADD 1 TO INDEX3.
532 05932 IF FIL = 006 OR 998 GO TO F4.
533 05933 IF INDEX3 = 18 MOVE BELON (INDEX3) TO GRAP.
534 05934 IF INDEX3 IS NOT = 18 GO TO E6.
535 05935 MOVE BELON (INDEX3) TO GIGN.
536 05936 PERFORM SUBS THRU SUBREND.
537 05937 E6. IF INDEX3 IS NOT = 21 GO TO F5.
538 05938 MOVE 01 TO INDEX3.
539 05939 MOVE BALANCE TO KREDIT1.
540 05940 MOVE BALANCE TO GEMRENSNET.
541 05941 IF SPIL GEMRENS MOVE 1 TO SW1 GO TO E4.
542 05942 MOVE GEMAREAL TO WURKAREA GO TO B1.
543 06001 NOTE. NOTE ROUTINE-F BETTER RECORDS FROM KONTRE.
544 06002 F.
545 06003 IF FIL 995 GO TO G.
546 06004 F1. IF SW3-ON GO TO F4.
547 06005 IF FIL U MFIL GO TO F4.
548 06006 IF FIL = MFIL GO TO F4.
549 06007 F2. READ CARDREADER INPUT KONTRE4 AT END MOVE 1 TO SW3 GO TO F4.

```

Vi går ud fra, at alle ved, at en programmør ikke er en, der er beskæftiget i Danmarks Radio, men en, der arbejder med elektronisk data behandling (EDB). Hvis man ikke er så god til det danske, kan man også bruge titlen »programmer«, men i Handelsbanken siger vi altså programmør, og af slagsen er vi nu en snes stykker i Automations-Afdelingen.

For at blive programmør må man have bestået en test, som viser, om man har flair for at programmere, men som iøvrigt ikke viser noget særligt om ens intelligensniveau. Dernæst gennemgår man et programmørkursus, hvor man lærer, hvordan et elektronanlæg fungerer, og hvordan man får det til at fungere. Det sidste er nemlig programmørens opgave. Et elektronanlæg er ikke en selvstændigt tænkende hjerne, ja, slet ikke en »hjerne«, men blot en fantastisk maskine, som kan udføre allehånde regne- og skriveoperationer m. m. med en halsbrækkende fart, når den først i alle detaljer får besked på, hvad den skal lave. Men det vender vi tilbage til.

Efter endt kursus kan programmøren naturligvis ikke straks sætte sig ned og begynde at programmere. Den viden, han har fået gennem undervisningen, skal nu omsættes i praksis, og det vil snart vise sig, at han får brug for at lære mere ved selvstudium, til hvilket formål der findes en række håndbøger. Det er naturligvis en hemsko, at samtlige bøger er skrevet på engelsk, men det er

nu praksis, og det værner man sig hurtigt til. Det er dog ikke bare de nye programmører, der må lære noget mere; det må vi allesammen. Udviklingen går så hurtigt, at der bestandig kommer noget nyt frem, og når der ligefrem sker en revolution indenfor branchen, så der kommer helt nye typer anlæg på markedet, må vi allesammen på skolebænken igen og forsøge at tænke i helt nye baner. Det kan være svært!

Men forudsætter vi, at den teoretiske side af sagen er i orden, og at arbejdet hele tiden – som det meste arbejde – byder på ny viden og lærdom, kan vi begynde at se nærmere på, hvad en programmør egentlig laver.

Det traditionelle skema er, at han – alene eller sammen med andre – sættes til at løse en eller flere opgaver, f. eks. omlægning af Depot til EDB. Da der her er tale om et større projekt, arbejder flere sammen om opgaven, og en af programmørerne udnævnes til projektleder. Når en ny opgave skal løses, er det først nødvendigt grundigt at undersøge og analysere de hidtil anvendte arbejdsrutiner, således at disse så vidt muligt – om ønskes – kan indpasses i det nye system. Men samtidig må man forsøge at finde frem til forbedringer og forenklinger samt imødekomme eventuelle ønsker om nye, supplerende rutiner fra Depot-Afdelingens side. Endvidere undersøges størrelsen af bilagsmængde og andet materiale, således at man kan vurdere, hvorvidt en omlægning til EDB overhovedet vil være lønsom, og hvilke me-

Table with multiple columns of alphanumeric data, likely representing a list of records or identifiers.

for afholder programmørerne også hver dag et møde, hvor man drøfter såvel små som store spørgsmål, så man kan udveksle erfaringer og måske i fællesskab finde løsningen på et vanskeligt problem.

Når et program er færdigskrevet, bliver det hullet og indlæst i et IBM-program, som oversætter det til maskinens eget sprog, idet der samtidig udskrives en liste med programmet i såvel kode- som maskinsprog, ligesom der gøres bemærkninger om eventuelle fejl, som er i modstrid med kodesprogets principper. Når sådanne fejl er rettet, kan programtesten påbegyndes, idet der forinden udarbejdes et testmateriale, som skal være så realistisk som muligt og helst indeholde alle de fejlmuligheder, der kan tænkes at ville forekomme i det daglige materiale. Samtidig skal man dog passe på, at materialet ikke bliver for omfattende, da testen i så fald vil beslaglægge for megen tid på EDB-anlægget, ligesom det bliver vanskeligere for programmøren at kontrollere, om outputtet er korrekt.

Det er selvfølgelig et stort øjeblik, når et program skal køre for første gang. Fungere det hele, som det skal, og ser de projekterede journaler og udskrifter ud, som man havde tænkt sig det? Nej, som regel bliver den første kørsel en skuffelse. Blot en lille fejl kan hurtig sætte en stopper for videre kørsel, og så må programmet rettes inden den næste kørsel. Der kan testes mange gange, før alle fejl er fundet, og ofte viser det sig, at det er nødvendigt at foretage større ændringer i programmerne. Er et program tillige afhængigt af andre programmeres succes, kan der gå lang tid, før programmet kan erklæres for færdigt - noget et program i realiteten aldrig bliver, da der til stadighed kommer ændringer i dette og hint (jfr. de mange nye sider til EDB-håndbogen!).

Nu har programmørerne naturligvis heller ikke frit spillerum på elektronanlæggene, da disse jo også bruges til andet end test, og som regel kan man kun påregne at få et program testet en, højst to gange daglig. Er der så tillige som i øjeblikket tale om helt nye, uprøvede anlæg, opstår der så mange vanskeligheder med »tilkørslen«, af disse, at programtesterne forsinkes yderligere.

Men en skønne dag er programmet færdigt og kan indgå i de daglige rutiner enten til erstatning for gamle programmer eller som en nyskabelse, og så skal der nok vise sig nye fejl, som programmøren ikke har kunnet forudse!

Lyder det svært? Det er det også - undertiden - men det er samtidig spændende og afvekslende, og der er masser af nye opgaver at tage fat på.

Forresten mangler vi stadig et par programmører til løsningen af nogle af disse opgaver. Måske var det noget for Dem? Så tal med Personalekontoret en ændring kan skabe nye problemer. Der-

toder der i givet fald skal anvendes til f. eks. fremstilling af input. En EDB-løsning kræver selvsagt, at materialet er tilstrækkeligt stort og ensartet, for at en omlægning skal kunne betale sig.

På grundlag af disse undersøgelser og overvejelser udarbejder programmørerne et oplæg til løsning af problemerne, idet der samtidig laves udkast til nye blanketter, bilag og udskrifter, således at de implicerede kan danne sig et indtryk af de fordele og ulemper, en EDB-omlægning vil have, og derudfra vurdere, hvorvidt oplægget kan godkendes til udførelse. Et oplæg giver naturligvis - især hvor det drejer sig om en større opgave - anledning til meget tvivl og parterne imellem. Måske vil programmørernes løsning af et problem forekomme praktiskere lige lovlig flot og hensynsfuld overfor arbejdsgangen i afdelingen, mens programmørerne på deres side måske opfatter »de gamle i faget« som nogle reaktionære folk, der ikke vil se fordelene ved EDB's velsignelser. Ofte vil problemerne også først vise sig den dag, det nye system er indført, og så kan det være vanskeligt at rette fejlene, ligesom det kan være svært at imødegå eventuelle ønsker, som den omgavte enhed burde være kommet i tanker om for længe siden - set fra programmørernes synspunkt.

Men efterhånden når man frem til et endeligt oplæg, og den egentlige programmering kan påbegyndes. En større opgave vil

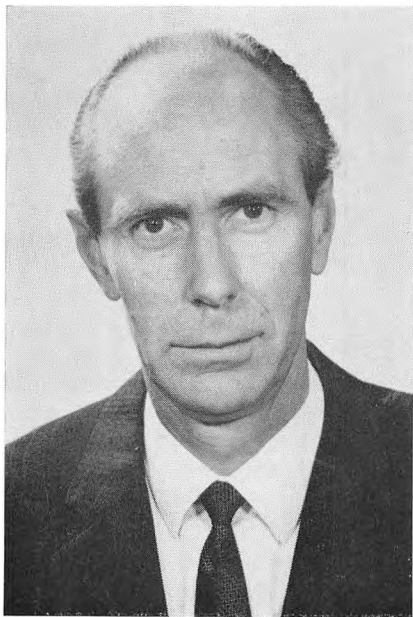
som regel kræve udarbejdelse af en mængde enkeltprogrammer til løsning af de forskellige procedurer. Ved løsningen af Depot er der således indtil nu udarbejdet otte hovedprogrammer (egentligt hovedprogram, program for indlæsning af depotindberetninger, styreprogrammer for udskrivinger m. fl.) samt ca. 30 mindre programmer til f. eks. udskriving af kuponlister, terminsformulærer og journaler, til opdatering af obligationer og aktier, pantebrev og af diverse depoteffekter, til registrering af udtrukne obligationer o.s.v. o.s.v.

Da de fleste af programmerne er afhængige af hinanden, kræves der nøjagtige definitioner af input og output, således at programmørerne til enhver tid kan se, hvorledes f. eks. en konto er opbygget på et magnetbånd. Ved programmeringen står flere kodesprog til disposition, hver med sine fortrin og ulemper, således at programmøren må vurdere, hvilket sprog der vil være bedst til et givet program. Efter at have skitseret opgaven ved hjælp af blokdiagrammer og layouts, nedskriver han instruktionerne til EDB-anlægget i det valgte kodesprog, men ofte vil der ved dette arbejde opstå nye problemer, som kan gøre det nødvendigt at ændre i de vedtagne definitioner eller måske i selve oplægget. Da sådanne ændringer kan betyde ændringer i andre programmer også, er det vigtigt, at alle ændringer kommer til de øvrige programmørers kundskab, ligesom en ændring kan skabe nye problemer. Der-

**Underdirektør
Mathias Andersen
50 års jubilæum**

den 2. april 1967

Ny afdelingsdirektør

Kontorchef J. Duckert, St. Kongensgade, er pr. 1. marts 1967 udnævnt til afdelingsdirektør for samme afdeling. Hr. Duckert, der er 46 år gammel og cand. jur. fra 1946, blev ansat i banken i 1948 og kom i 1953 til Gammeltorv Afdelingen. I 1952 udnævntes hr. Duckert til fuldmægtig, i 1957 til prokurist og samme år til bestyrer af Langebro Afdelingen. Aret efter fulgte udnævnelsen til kontorchef i St. Kongensgade Afdelingen.

Koncentration

»Hvis folk blot gad koncentrere sig om det, de skal udføre, ville langt mere lykkes for dem«.

Det var hårde ord, som faldt i et interview i dagspressen med en erhvervsmand. Har de bud til os? Lad os foretage et lille eksperiment.

Tænk ca. 10 minutter tilbage i tiden og tæl op, hvor mange tanker De har haft i hovedet. Skal vi være helt ærlige? De kan ikke engang huske dem allesammen nu.

Men lad os pille nogle af dem ud.

1. Jeg skal læse »Vor Bank«.
 2. Jeg skal huske at røre ved spørgsmålet om indekskontrakter over for snedker Madsen.
 3. Er det onsdag eller torsdag, der er møde i Kunstforeningen?
 4. Jeg må ha' syet den jakkeknop fast.
 5. Fik Jens ugepenge igår?
 6. Mon fabrikant Olsen er klar over fordelene ved lønkonto.
 7. Hvor lagde jeg nu sedlen med fru Brandts kontonummer?
 8. Jeg skal huske at købe cigaretter.
- o.s.v. – o.s.v.

Hvor meget kan man sætte ind på en sag, hvis man ikke har sin fulde opmærksomhed rettet mod den?

Hvordan er det med vort salgsarbejde?

De fleste vil sikkert påstå, at man under samtalen med kunden er fuldt koncentreret om at få bragt sagen i orden. (Dog skal det nok vise sig, at adskilligt kan distrahere, støj udefra, en gren der bevæger sig uden for vinduet,

telefonopringning på bordet ved siden af, mønstret på kundens slips, en osende cigaretstump i et askebæger; men lad os alligevel acceptere, at koncentrationen er til stede ved kundebesøget).

Hvad så med forberedelsen af samtalen?

Hvor »klar, samlet og orienteret« var De, da De gennemgik forudsætningerne for Deres henvendelse til kunden?

Fik De gennemtænkt hans problem fra A til Z? Fik De overvejet hans mulige modargumenter og bygget svarene op derpå? Fik De uforstyrret lagt planen for Deres salgsindsats?

Nå, ikke? Men så er det måske også forståeligt, at selv den koncentrerede samtale ikke førte til det ønskede resultat.

Manglende koncentration er en af årsagerne til skønne, spildte kræfter.

Mange finder det rimeligt, at man skal træne i at køre på cykel, spille fodbold, svømme eller dyrke skak eller bridge. Næsten ingen vil hævde, at alene dette at samle sig om en ting også er et træningsspørgsmål.

Den, der aldrig for alvor har prøvet det, vil være tilbøjelig til at undervurdere betydningen.

Til gengæld vil koncentrationen give sin udøver store glæder – af den art som den dygtige håndværker føler, når noget er lykkedes for ham.

Lær Dem selv at udelukke alt uvedkommende, når De skal løse en vigtig opgave.

Så vil resultaterne af Deres bestræbelser for det første være bedre, for det andet give Dem en hidtil ukendt tilfredsstillelse.

BD I VINDEN

Torsdag den 23. februar samledes bankens ungdom i københavnsområdet atter på Uglemose. Denne gang var programmet en orientering om emnet: »Udviklingen i bankernes akkvisition«. Mange havde trodset den kraftige storm og fik for deres møje en meget interessant aften.

Underdirektør Bendt Hansen indledte med at gennemgå udviklingen fra tremmer og søjler til banken for hele folket.

Først fik vi et kort indblik i, hvorledes den øgede industrialisering i slutningen af 50'erne havde gjort det nødvendigt for bankerne at søge nye veje for at skaffe flere kunder, og direktør Bendt Hansen gennemgik derefter de hjælpemidler, man havde benyttet sig af, og fremhævede, at EDB havde været en stor hjælp.

Om planerne for fremtiden oplystes blandt andet, at der vil blive oprettet en ny konsulenttjeneste bestående af 5 af bankens medarbejdere, der skal tage rundt og vejlede afdelingerne i de særlige indlåns mysterier. Endvidere fik vi at vide, at Business Development afdelingen vil få navneforandring til »Markeds- og Informations-Afdelingen«. Efter direktør Bendt Hansens foredrag vist Landmandsbankens instruktive film om kundebejning, og i en pause var der lejlighed til at bese en udstilling af akkvisitionsmateriale.

Derefter fortsatte prokurist Bruus, til akkompagnement af nedfaldende tagsten og knuste ruder, med at gennemgå akkvisitionens hovedbestanddele: Varekundskab, kundebejning og salgsteknik. Vi fik indblik i, hvorledes man fremstiller en akkvisitionsplan, hvad den skal bestå af, og hvorledes den skal følges op.

Fuldmægtig Kolbo afsluttede med et sandt TV-show over emnet kontaktfremstilling. På trods af diverse stormskader lykkedes det hr. Kolbo at råbe publikum op, og vi overværede et udmærket causeri over »Telefonen ringer« og »Spørg Århus«, det var blot synd, at man fik repareret den rude i operatørrummet, ellers havde vi kunnet høre, om det stormede i Århus.

Uglemose var til sidst vært ved en kop kaffe, hvorunder fuldmægtig Kolbo fulgte successen op med sin egen version af »Omkring et flygel«.

J. Wichmann.

Aftenens foredragsholdere. Fra højre underdirektør Bendt Hansen, prokurist Niels Bruus, fuldmægtig E. Kolbo.

1001 nat

på tre døgn

oplevet af
bestyrer Hardy Sørensen,
Air Terminal Afdelingen

Fra silende københavnerregn og tåge op til 10 kilometers højde og blændende solskin på vej til Ægypten med en stor 4-motorers Meteor-jet. Det lyder som et eventyr, og det var et eventyr - et vidunderligt afbræk i januar måneds kapitalbindinger og skatteproblemer og vor grå vinter.

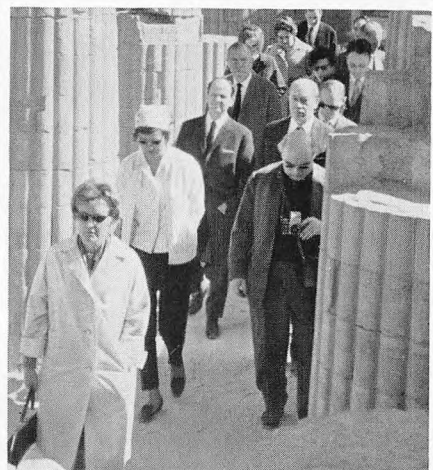
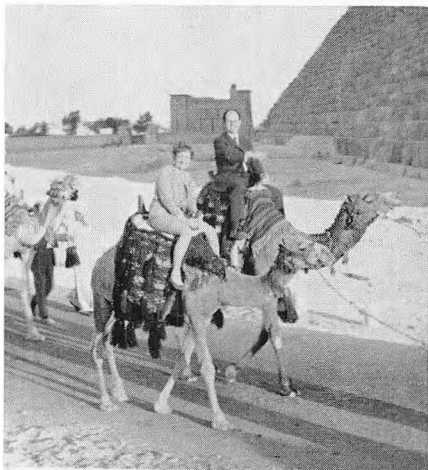
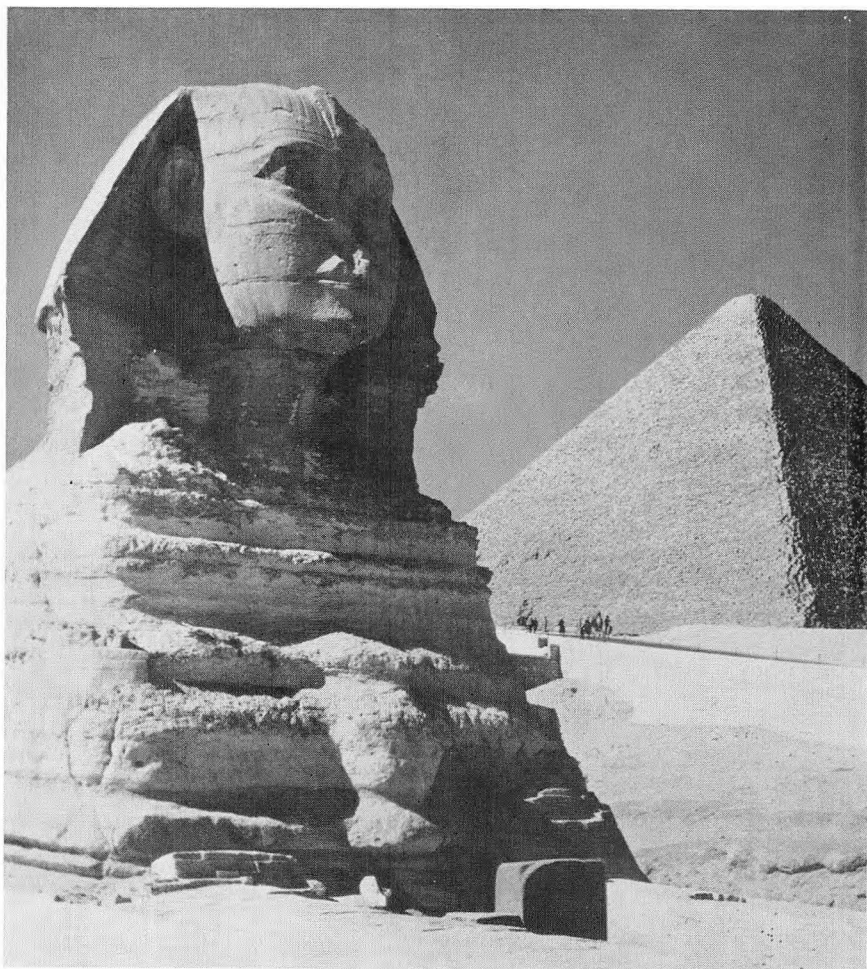
Invitation fra United Arab Airlines

I anledning af indvielsen af den nye rute København-Kairo modtog jeg i begyndelsen af året en invitation fra bankens nye luftfartskunde, United Arab Airlines, til sammen med min kone at tilbringe 3 dage i Kairo som selskabets gæster. Ægypterne har indtryk af, at visse af de danske rejsebureauers billigrejser til Ægypten er af en sådan standard, at de er en dårlig reklame for landet som turistland. Det er begrænset, hvad man kan byde en turist i 14 dage for 800 kr., når flyvebilletten pr. charterfly til Kairo alene koster næsten 500 kr. Selskabet ville nu gerne vise en særlig indbudt kreds af luftfartsfolk m. fl., hvad landet kunne byde et kræsnt publikum. Af valutamæssige grunde er selskabet naturligvis også interesseret i at få del i turistpuljen, som hidtil er gået til udenlandske charterselskaber, og Den Forenede Arabiske Republik vil fremover af konkurrencemæssige grunde betale 200 kr. pr. turist, der flyver med landets eget luftfartsselskab.

Vi var ca. 30 deltagere, hvoriblandt grev Oluf og grevinde Dorrit af Rosenberg, borgmester Edel Saunte og hendes mand, komponisten Erik Fiehn, vicedirektør E. Damm, SAS, direktør Weibøl, Københavns Lufthavn, direktør Kappenberger, Royal Hotel, de tre skandinaviske landes direktører for civil luftfart, cheferne for lufthavnens politi, told og postvæsen, repræsentanter for radio og presse samt Ægyptens ambassadører i Oslo, Stockholm og København.

På hotel med kong Saud

Det blev en interessant, men meget anstrengende tur. I Kairo blev selskabet indkvarteret på det fornemme Shepherds Hotel i luxuriøse værelser med udsigt over Nilen helt ud til de berømte Gizeh pyramider og Libyens ørken bag dem. Kong Saud af Saudi

Arabien boede med sit harem på etagen under os. Shepherds Hotel blev første gang opført omkring 1847 på den grund ved Nilen, hvor Napoleon havde opslået sit hovedkvarter under felttoget i Ægypten. Det er senere bygget om adskillige gange, og i Kairo overgås det nu kun af naboen, det eksklusive amerikanske Nil-Hilton Hotel.

Med universitetsprofessorer som guides

Straks næste morgen blev vi afhentet på hotellet af to arkæologiprofessorer fra universitetet, der førte os til Kairo Museum, hvor formiddagen blev tilbragt med at gennemgå de berømte samlinger af oldtidsfund fra Ægyptens storhedstid. I Tut-Ankh-Amon samlingen, der fylder 20 store sale i museet, så vi, hvad englænderen Howard Carter fandt i 1923 af skatte i form af enorme gravskrin, møbler, husgeråd, klæder, fodtøj, legetøj og religiøse genstande samt mumiekister og krukkerne med den afdødes indvolde.

Kontrasternes land

Fra Kairo Museum blev vi kørt til byens nye vartegn, det 150 meter høje Kairo Tårn, der på toppen har en roterende restaurant og en udsigtsterrasse, hvorfra man kan skue milevidt over byen – såvel den moderne del langs Nilen, som de indfødtes gamle kvarter med fæstningsværket Citadellet og moskerne samt de spændende bazar-kvarterer – helt ud til ørkenlandskaberne bag den.

Frokosten blev serveret i den mondæne Geziah Sportsklub, hvorefter vi blev sluppet løs og kunne spadsere hjem til hotellet for at se lidt på folkelivet og bybilledet. Undervejs stødte vi på mange interessante typer. I en have langs vejen knælede en flok arabere i bøn med ansigtet vendt mod Mekka, anråbt hertil fra en nærliggende minaret. (Udråberen er mange steder erstattet af en moderne båndoptager). Overalt vrimlede det med børn, der som regel kun var iført pyjamas. Kvinderne derimod var for en stor del klædt i lange sorte gevanter og gik som for 100 år siden rundt med bagagen på hovedet; nogle er stadig tilslørede, men det bliver dog sjældnere at se dette, i hvert fald i storbyen. Pludselig dukker en oliesheik op iført ulasteligt sort jakkesæt og – hvid araberburnus. Byen er ikke særlig stor i udstrækning sammenlignet med f. eks. København, og det var mit indtryk, at en stor del af de 4 millioner indbyggere ikke havde tag over hovedet, men logerede i det fri. Vi stødte på flere om aftenen, der sad og sov op af en palme eller en lygtepæl, og i byens anlæg og parker sad de indfødte lejrede omkring et bål for at holde nattekulden ude.

Gravrøster i projektørlys

På hotellet bliver der lige tid til at vaske støvet af ansigtet, før vi skal af sted med bus ud af byen til landsbyen Gizeh cirka 10 km vest for Kairo, hvor vi skal overvære aftenens »Sound and Light Performance«. Den

gives aften efter aften på de tre hovedsprog og er en stor turistattraktion. Vi blev placeret som i en kæmpefriluftsbio foran pyramiderne, indhyllet fra top til tå i uldne tæpper, for der var meget koldt om natten. Forestillingen var en mageløs kombination af stereoteknik og historieundervisning. Man førtes 5000 år tilbage i tiden, og med gravrøster, der lød snart fra Sfinksen, og snart fra den ene eller den anden af de tre store pyramider, Keops, Kefren eller Mykerinos, beskrives Ægyptens historie fra de ældste dynastier helt op til Napoleons felttog, hvorunder han som bekendt skød næsen af Sfinksen. Projektørerne blænder med skiftende belysninger og farver op for disse bastante gravmonumenter – et af verdens syv vidundere – og akkompagneres af musik, stemmer, ja selv hovslag fra ligtogenes heste – i sandhed en stor oplevelse.

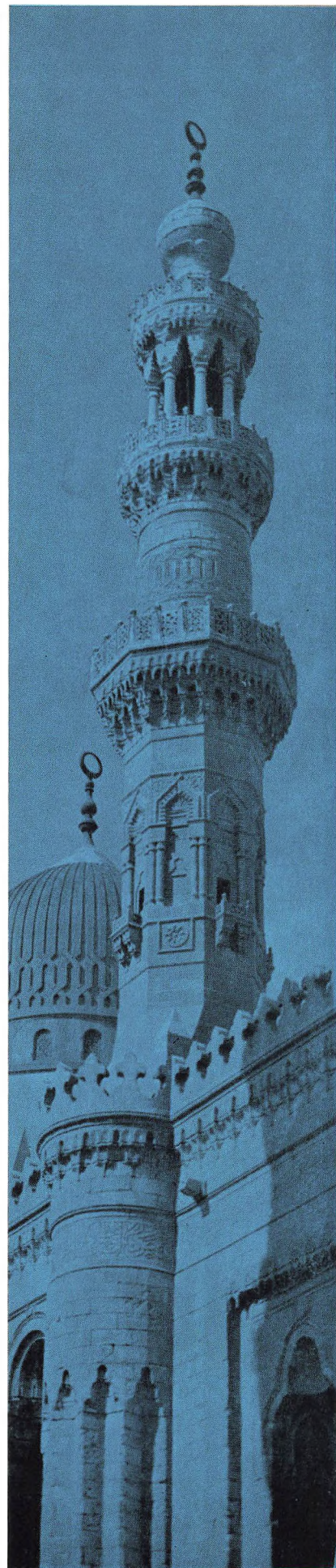
Aftenens middag indtog vi kl. 22 i Shepherds Nightclub, der er indrettet i et stort telt i hotellets kælder, hvor der underholdes af italienske rytmer afløst af orientalsk musik og den uundgåelige mavedanserinde.

Moder Nil

Efter få timers søvn drog vi den næste morgen afsted i busser gennem byen forbi Kong Farouks gamle slot, der nu er omdannet til Islamitisk Museum og offentlig park. Præsident Nasser bor stadig i sin beskedne lejlighed, på den kaserne, hvor han i sin tid tjente som tre-stjernet general. Endvidere så vi universitetet og statshospitalet, de største i mellemøsten, samt den zoologiske have, der er verdens trediestørste, sydpå langs Nilen mod Memphis, Ægyptens gamle hovedstad. På turen langs floden bliver man vidne til de fattige, arbejdsomme araberes beskedne livsvilkår. På ganske små pletter jord, der afvandes fra Nilen gennem små kanaler eller ved håndkraft, dyrkes hovedsagelig grøntsager, der høstes indtil tre gange årligt. Landbefolkningen bor på deres jord i lerklinede hytter med et tag af palmeblade fra de store dadelpalmelunde i nærheden. Mange sover dog simpelthen under åben himmel på den bare jord. »Uden Nilen, intet Ægypten« siges der, og hvor er det sandt – Nilen bruges til transportvej, til afvandning, men også til toilet og toilette samt til rengøring og opvask.

Under jorden i mørke

Selve Memphis er bogstavelig talt ryddet med jorden. Byggematerialet fra de nedrevne bygninger blev anvendt i den nye hovedstad Heliopolis (Kairo); endog dækstenene fra de store pyramider i omegnen blev brugt til dette formål. Her ligger kun een bygning af betydning, og den dækker en kæmpestatue af Ramses II. Vort næste stop Sakkara, på kanten af Libyens ørken, var Memphiss' begravelsesplads. Der er ikke een meter sandjord, uden at man kan finde rester fra den gamle kirkegård. De gamle templer, der var forbundet med den berømte Steppyramide, bliver for tiden restaureret under

ledelse af en fransk professor. Trin-pyramiden er den ældste kendte pyramide fra ca. 3000 f.K. Fra Sakkara gik turen gennem et stykke af ørkenen på kamelryg hen til en begravelsesplads for Ægyptens hellige apistyre. Vi gik gennem lange sandede gange ned under jorden og fandt her stensarkofager, hvori man har fundet disse balsamerede hellige tyre. Pludselig, som vi befandt os langt under jorden, gik lyset ud, og professoren undskyldte og sagde, at araberne gik til frokost kl. 13 og slukkede lyset uden hensyn til, om der var mennesker under jorden eller ej. Nå, et par lightere og en æske tændstikker løste problemet og skaffede os op til overfladen igen.

De evige boliger

Frokosten blev indtaget i Keopspavillonen, hvorefter vi besøgte templerne og kongegravene – pyramiderne. Størst og mest berømt er vel nok den 146½ meter høje Keopspyramide, som kong Keops opførte for ca. 5000 år siden. Det fortælles, at 100.000 mand arbejdede i 20 år på denne pyramide, og at den rummer sten nok til at bygge en 3 meter tyk og en meter høj mur om hele Frankrig. Det lyder utroligt, og alligevel. Vi kravlede reverenter talt på alle fire 130 meter gennem en 1 meter høj gang ind i pyramiden til kongens gravkammer, og så her en sort granit-sarkofag. Uden for pyramiden stod opmarcheret et antal »ørkenens skibe«, og vi steg til kamels og red rundt om hele gruppen af pyramider. Der var ikke tid til at blive søsyg, for det gjaldt blot om at holde sig fast, når kameldriverne i deres iver for at gøre os »lykkelige«, demonstrerede, hvordan dyret kunne galoppere og endog danse.

Overalt var vi omringet af en skare brogede, maleriske indfødte, voksne som børn, der for at tjene til livets ophold og ofte til en stor familie, forsøgte at sælge »smykker« eller at få lov til at være fotomodel. Den stakkels turist, der ikke som vort selskab var flankeret af ridende politi, har svært ved at holde denne skare tiggere stand. Tiggeriet er et af arabernes store problemer. Man forsøger af hensyn til turisterne ihærdigt at forhindre det, men det er svært. Som bankmand lægger man især mærke til ringeagten for landets egne penge. Selv disse tiggere, såvel som forretningsfolk i byen, forlanger først deres priser i U.S.dollars eller anden valuta, før de modvilligt akcepterer deres egne ægypter-pund. Der er et meget stort sortbørsmarked for valuta, og de noterede priser er høje. Straffen for valutasmugling er tilsvarende høj, for landet fattes fremmed valuta. Valutabestemmelserne er strenge, og der forlanges deklaration af al indført valuta. Man kan intet veksle ved udrejsen, uden at man omhyggeligt kan redegøre for, hvor man har de tiloversblevne pund fra, og kan dokumentere, hvad man har vekslet og brugt.

Aftenen tilbragte vi i det store amerikanske Nil-Hilton Hotel, hvor statens turist-

administration var vært ved en middag i det kendte »Caravan Tent«. Her blev vi placeret omkring store messingbakke-borde på marokkopuder i næsten totalt mørke (vi måtte bruge lightere for at se, hvad der serveredes), mens et orientalsk orkester og et ensemble af indfødte danserinder og dansere besørgede underholdningen.

Sidste dag

Formiddagen var viet et besøg i Kairos gamle historiske bydel med den gamle fæstning, Citadellet, bygget i det 12. århundrede af Saladin. Det indeholder en meget smuk moske, hvis kuppel og slanke minareter er blandt de mest maleriske attraktioner i byen. Vi blev iført lærredstøfler, inden vi betrådte det allerhelligste, og her lejrede vi os i skrædderstilling på gulvet og fik oprullet byens historie af vore brillante guides, professorerne. Senere gik turen til andre interessante moskeer for endelig at slutte i Khan El Khalili Bazaren, hvor snævre gyder danner rammen om et broget folkeliv. Her sidder de indfødte i deres små forretninger og fremstiller messingting, sølv- og guldsmykker, tæpper m. m.

Eftermiddagen var fri til at foretage indkøb i, og vi drog straks tilbage for at finde dette bazarvarter, for at købe nogle af de spændende ting, vi havde set om formiddagen, men desværre kneb det med at finde det, og i stedet havnede vi i en anden indfødt bazar – Moskyn-Bazaren, hvor der tilsyneladende ikke fandtes et eneste hvidt menneske, men et sandt virvar af arabere i alle forklædninger myldrede rundt i en ualmindelig snavset labyrint af boder med levende fjerkræ, frugt, tøj, slagtervarer, isenkram og meget mere – og en infernalsk larm. Vi var rigtig kommet til orienten og havde nær aldrig fundet hjem.

Klokken 19 skulle vi imidlertid atter tilbage til hotellet for at trække i festdragten. Vi var af United Arab Airlines inviteret til cocktail party på Nil-Hilton Hotel sammen med 500 gæster. Her var øverstbefalende fra hær, flåde og luftvåben, luftfart og turisme, et sandt babylon og et orgie i mad og drikke, så vi var ikke spor sultne, da vi endelig efter at have stået op og konverseret i 3 stive klokketimer drog af sted kl. 22 for at køre til Omar Khayams flydende restaurant ved Nilen til turens sidste officielle middag. Menuen var helt orientalsk og lugtede som og lignede »knust mumie«, blev vi enige om. Vi undskyldte os med, at vi ikke var særlig sultne efter det nys overståede party. Her i det flydende palads var der filmsoptagelse af det orientalske orkester og mavedanserinden, og bal bagefter. Det var nogle trætte deltagere, der ud på morgenen drog hjem til Shepherds Hotel.

Næste morgen gik turen hjem, flugten til Ægypten var endt, og vi vendte tilbage til regnen, tågen og de skattebegunstigede indlansformer – en stor oplevelse rigere. •

Skibsreder Christian Harhoff er død

Skibsreder Christian Harhoff døde den 14. december 1966, dagen efter sit fyldte 80. år.

Skibsreder Harhoff, rederiet C. K. Hansen, blev indvalgt i Handelsbankens repræsentantskab i 1943. I 1948 indvalgtes han i bestyrelsen og blev næstformand i såvel bestyrelsen som i repræsentantskabet i 1952. Ved den daværende formand, professor Sindballe død året efter blev skibsreder Harhoff formand, en stilling han beklædte indtil 1960. I 1962 udtrådte han af bestyrelsen. Skibsreder Harhoff beklædte posten som medlem af bankens repræsentantskab indtil sin død.

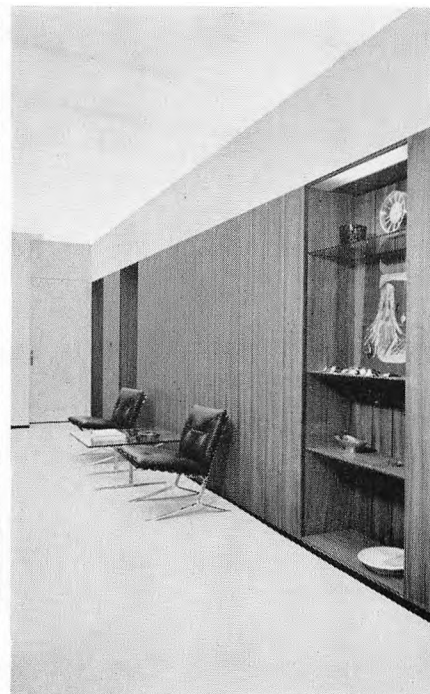
I sin mangeårige gerning i bankens ledelse var skibsreder Harhoff en rolig og besindig rådgiver.

På bankens generalforsamling fremhævede højesteretssagfører Bech-Bruun i sine mindeord skibsreder Harhoffs levende interesse for alt, hvad der vedrørte shipping og ikke mindst for dette erhvervs forbindelse med bankvæsenet. Han var en trofast mand over for sin bank og viste dette lige til sin dødsdag, og hans minde vil leve længe iblandt os.

Formanden for bestyrelsen, direktør Herman Sundström

Nordfinanz-Bank Zürich fylder 2 år

Nordfinanz-Bank Zürich

Bahnhofstrasse 44, Zürich

Deltagende banker

Svenska Handelsbanken, Stockholm
Kansallis-Osake-Pankki, Helsingfors
Den norske Creditbank, Oslo
Kjøbenhavns Handelsbank

Som det vil være VOR BANK's læsere bekendt, etablerede vi i oktober 1964 i samarbejde med Svenska Handelsbanken, Stockholm, Den norske Creditbank, Oslo, og Kansallis-Osake-Pankki, Helsingfors, en ny bank i Schweiz under navnet Nordfinanz-Bank Zürich. De deltagende banker lader sig repræsentere i bestyrelsen med hver et medlem. Fra Svenska Handelsbanken er det direktør Herman Sundström, fra Den norske Creditbank direktør Erling Mossige, fra Kansallis-Osake-Pankki direktør Paul Klinge og fra Kjøbenhavns Handelsbank vicedirektør Carl Thaarup.

I den forløbne tid har banken på udmærket måde fungeret som »vor lange arm« i det schweiziske og europæiske marked og har allerede på mange områder bidraget væsentligt til, at vi har kunnet forbedre vor service over for vore kunder f. eks. ved finansieringen af vores import og eksport. Men dette er naturligvis kun en del af Nordfinanz-Bank Zürich's virksomhed. Den udfører alle andre former for bankforretninger, især kreditgivning til skandinaviske firmaer og til deres europæiske og oversøiske datterselskaber. Den formidler handelskontakter

mellem firmaer i Schweiz og Skandinavien og er rådgivende for skandinaviske virksomheder, når de vil etablere sig i Schweiz eller andre lande. Desuden udfører den fondsforretninger, ligesom den påtager sig formueforvaltning. Af hensyn til de andre schweiziske banker, med hvem de deltagende moderbanker altid har haft et godt samarbejde, driver Nordfinanz-Bank Zürich ingen indlånsakkvisition i Schweiz, men alligevel har banken efterhånden indlån til et beløb af omkring 40 mill. s.frcs.

På alle disse områder har der været tale om en sund udvikling, og vi kan med tilfredshed konstatere, at den beslutning, vi tog i 1964 om at deltage i dette samarbejde med vore nordiske venner, er rigtig.

Af regnskabet for 1966 fremgår, at bankens balance er 164 mill. s.frcs. mod 131 mill. året før. Egenkapitalen er på 13 mill. s.frcs., men vil snart blive forhøjet, idet det i foråret 1967 vil blive foreslået at udvide aktiekapitalen med 10 mill. s.frcs. til i alt 20 mill.

Den kraftige ekspansion har nu medført, at de lokaler i Bahnhofstrasse 71, der hidtil har dannet rammen omkring bankens virke,

er blevet for trange. Den 1. oktober 1966 flyttede banken derfor til nye lokaler i Bahnhofstrasse 44 til en absolut første klasses beliggenhed på Zürichs fornemste forretningsstrøg over for Schweizerische Bankgesellschaft. Her er det lykkedes arkitekten Eugen Faller at skabe nogle særdeles smukke og praktisk indrettede banklokaler. Det nordiske samarbejde, som jo er ideen bag Nordfinanz-Bank Zürich, har meget nærliggende fået et håndgribeligt udtryk ved indretningen af de nye lokaler. Her er danske og norske møbler, malerier og kunstgenstande, svenske tæpper og gardiner og finske stråtapeter og armaturer anvendt med sikker smag og giver et udmærket indtryk af den skandinaviske indendørsarkitekturs høje niveau. Den opmærksomme kunde ved skranken kan heller ikke undgå at lægge mærke til slægtsskabsforholdet, for hele endevæggen i ekspositionslokalet er udfyldt af en metalskulptur på glasbaggrund forestillende en rensdyrflok i et vinterlandskab, udført af den kendte schweiziske kunstner, Hermann Klöckler.

Alex Hansen,
Udlandssekretariatet

Den 1. januar 1967 blev Korsør Haandværker-, Handels- & Landbobank tilknyttet Handelsbanken, og aktiekapitalen på 3 mill. kr. blev af aktionærerne til kurs 400 overdraget til os. Banken videreføres under sit gamle navn. Med Korsør-banken følger dens fem kontorer i Boeslunde, Forlev, Frølund, Halskov og Vemmelev.

Vi byder vore nye kolleger i Korsør velkommen i Handelsbanken.

Korsør Haandværker-, Handels & Landbobank

Direktør P. Leth-Jessen
 Kontorchef H. B. Christensen
 Prokurist H. Hjernø
 Kasserer A. B. Clausen
 Fuldmægtig P. Brink Nielsen
 Fuldmægtig Ove Stefansen
 Assistent Kurt Birkemose
 Assistent Ejvind Andersen
 Assistent Ingrid Nielsen
 Assistent Ingelise Pedersen
 Kontorassistent Bodil Iversen
 Kontorassistent Ida Bjerge Hansen
 Kontorassistent Kirsten Jørgensen
 Elev Ole Tvede Hansen
 Elev Niels Sørensen
 Elev Torben Vang Larsen
 Elev Lone Andersen
 Elev Anna-Marie Christensen
 Betjent Leif Rasmussen

Halskov Bank

Bestyrer Ib Heiberg
 Assistent J. B. Lassen
 Assistent Lene Andersen
 Assistent Birgit Sørensen
 Kontorassistent Henny Hansen
 Kontorassistent Kirsten Hansen
 Elev Marianne Stoumann
 Elev Ingrid Kristensen

Frølund Bank

Bestyrer Agnete Mortensen
 Assistent Elli Kofoed

Boeslunde Bank

Bestyrer Hans Hansen
 Assistent Emmy Hansen

Forlev-Vemmelev Bank

Betjenes af personalet i Korsør

Velkommen ...

KORSØR

På billederne ses fra oven:

Hovedkontoret i Korsør

Direktør Leth-Jessen (til venstre) og kontorchef H. B. Christensen.

Fra Banken er der denne dejlige udsigt over Korsør havn.

Ekspeditionslokalet.

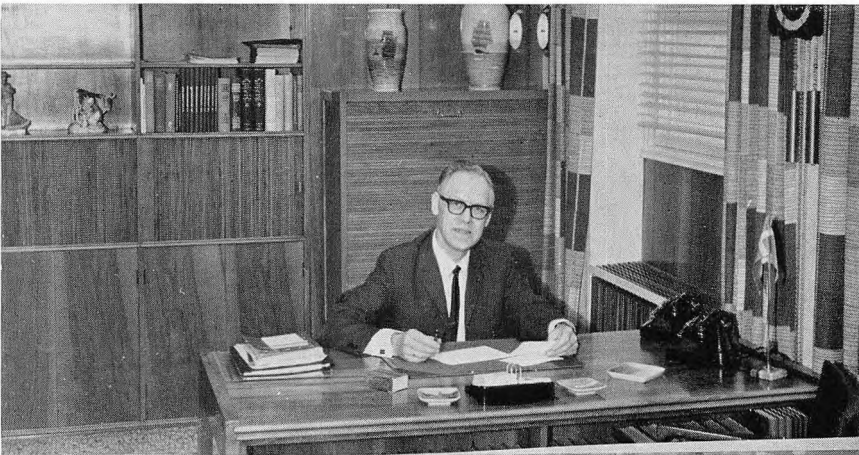
Fra Halskov Bank med bestyrer Heiberg til højre.

MARIBO

Den 1. marts blev også Diskonto- og Laanbanken i Maribo medlem af Handelsbank-familien. Bankens aktiekapital på 2,5 mill. kr. blev til kurs 560 overdraget til Handelsbanken.

Diskonto- og Laanbanken i Maribo – som den fortsat vil hedde – har ni kontorer, der er beliggende i Bandholm, i Vesterby og i Østerby på Fejø, i Sønderby på Femø samt i Holeby, Kældernæs, Slemminge, Stokkemarke og i Søllested.

Velkommen til samarbejdet.

Diskonto- og Laanbanken i Maribo (Maribo Bank)

Direktor Jørgen Pedersen
Kasserer Aage Sørensen
Revisor J. K. Rømer
Kontorchef Erik Larsen
Fuldmægtig P. E. Mortensen
Fuldmægtig K. Meyer
Fuldmægtig Sv. Aa. Christensen
Fuldmægtig Poul Bruun
Assistent Anni Jørgensen
Assistent Inge Pedersen
Assistent Gurli Rasmussen
Assistent Jørgen Olsen
Assistent Lizzie Barslund
Assistent Henning Christensen
Assistent John Laursen
Assistent Flemming Barslund
Assistent Inge Andersen
Assistent Anne Lis Ødegaard
Assistent Lena Sørensen
Elev Thorkild Andersen
Elev Birgit Jørgensen
Elev Bodil Buck
Elev Erik Pedersen
Elev Flemming Sørensen
Elev Vibeke Davidsen
Elev Niels-Ove Jensen
Elev Karen Rytter
Elev Dorthe Rosenkrantz de Lasson
Elev Britt Hansen
Bankbetjent Frede Møller
Kontorist Else Hovmand Nielsen
Kontorist Alice Øverup
Kontorist Bente Hansen
Kontorist Lillian Carlsen
Kontorist Else Jørgensen
Kontorist Alice Olsen

Bandholm Kontoret

Bestyrer, skibsmægler Gregers Hovmand

Vesterby Kontoret, Fejø

Bestyrer, købmand fru Agnes Wiell
Rentier Christian Carl Hansen

Østerby Kontoret, Fejø

Bestyrer, møllejer P. O. Christensen
Fru Eva Mørkeby Nielsen

Femø Kontoret

Bestyrer, købmand Peder Madsen

Holeby Kontoret

Bestyrer, købmand A. W. Henningsen
Fru Anny Halvorsen

Kældernæs Kontoret

Købmand P. V. Hansen
Fru Karin Hansen

Slemminge Kontoret

Købmand C. Aa. Bils
Fru Lily Bils

Stokkemarke Kontoret

Bestyrer, fuldmægtig Mogens Nielsen
Fru Gudrun Jensen

Søllested Kontoret

Bestyrer, købmand Knud E. Hansen

På billederne ses fra oven:

Maribo Banks hovedkontor.

Direktør Jørgen Pedersen.

Et vue over det store ekspeditionslokale.

Jussif Bedas' brat stigende karriere og fald ...

Prokurist Wunsch, Udlands-Afdelingen, har fundet og oversat denne artikel af George de Carvalho i Die Zeit, nr. 5, 3. februar 1967.

»Bastarder og svin«, Jussif Bedas udstøder ordene som troldmanden Merlin sin forbandelse. De mørke øjne lynet af ophidselse, armene fægter i luften ... »Mine fjender har sat mig kniven for struben. - Tragisk! - Det hele var en glimrende forberedt sammensværgelse.«

Intra-Bank i Beirut.

Lige fra Intra-Bank - som denne mærkelige, strålende begavede mand en gang har kontrolleret fra Beirut, og som nu ligger i ruiner, og hvorfra et stikbrev er blevet sendt til Interpol - havde jeg fulgt hans spor den halve verden rundt - til jeg nu havde fundet ham i Brasilien på et tilflugtssted, hvor han mente sig sikker mod udlevering.

Jussif Bedas brød sammen den 14. oktober i fjor med et brag, der nær havde ødelagt hele Libanons økonomi, og som har rystet hele den internationale finansverden. 54 år gammel havde han den ene dag endnu stået urørlig ved roret af sin 500 millioner dollars store Intra-Bank, det Nære Østens største bankinstitut, moderselskab til højt estimerede banker på de internationale bankpladser, og han selv medlem af aktieselskabsbestyrelser i et utal af selskaber rundt om i verden, som hans bank havde investeret i. Allerede den næste dag ejede hans bank ikke længere en øre i rede penge. Horder af libanesiske sparere ruskede forgæves i de låsede døre. Landet blev styrtet ud i en politisk krise, der førte til statsministerens fald, og Bedas var forsvundet som ånden fra Aladdins lampe. Første gang, han dukkede op påny, var i Brasilien på det sted, hvor jeg endelig fandt ham.

Palæstinaflytningen bliver Beirut-vekselerer

I Bedas' livshistorie er der meget, der minder om »1001 Nat«. Selv når de tvivlsomme forhold i den libanesiske finansverden tages i betragtning, er der noget fascinerende ved hans brat stigende karriere til international bankmand. Men denne karriere giver også samtidig forklaringen på, hvorfor Bedas skabte sig så mange fjender, som arbejdede på hans fald. Som søn af en kristen lærer i Palæstina var Bedas i 1948 under den ara-

bisk-jødiske krig flygtet fra Jerusalem for at slå sig ned i Beirut. På en eller anden måde lykkedes det for Bedas at skaffe sig en startkapital på 4.000 dollars og at etablere sig som vekselerer. »Jeg valgte at blive vekselerer«, fortalte han fuld af beundring for sig selv, »fordi man i denne profession kan omsætte hele sin kapital seks gange per dag, hver gang med gevinst«. Med en byzantinsk tæppehandlers snuhead forstod han at tage en profit hjem på hver eneste mønt, der passerede hans hænder.

En bemærkelsesværdig om end ubetydelig transaktion viser, med hvilken fantasi han forstod at tjene på sine formueværdier. Engang havde han lejet hele sit kontorinventar ud, og i mellemtiden afviklede han alle sine forretninger siddende på gulvet - indtil han havde fået det hele tilbage, inclusive en omhyggeligt kalkuleret gevinst. Hver en øre heraf blev investeret til yderligere ekspansion. Snart havde hans forretning nået et sådant omfang, at hundrede andre vekselerere måtte se sig om efter en anden beskæftigelse. Med en usandsynlig næse for kommende bevægelser på pengemarkedet startede Bedas en serie dristige transaktioner med banker over hele verden. Efter at han i tre år havde drevet sin vekselererforretning, var hans kapital steget til 2,1 million dollars, den sum han behøvede for at kunne grundlægge Intra-Bank.

I atmosfære af modvilje

Lige fra begyndelsen var den bestående libanesiske bankverden - en klike, som man kun har adgang til i kraft af afstamning og tradition - ikke ligefrem venlig stemt over for den nytilkomne. Selv efter de ikke særligt nøjeregnende libanesiske moralnormer regnedes Jussif Bedas for at være ufor-

Direktionsmøde. Formanden Jussif Bedas præsiderer for bordenden.

skammet og oversmart. Som Palæstina-flygtning var han for stedse en outsider og - hvad der var værre - han havde i de lokale bankdirektørers øjne opkomlingens forargelige væsen. Han var fiffig, forfængelig og balancerede på lovens grænse.

Med grobund i internationalt formueskjul

Libanon kaldes ikke uden grund det Nære Østens Schweiz. Dets banklove, der er alt andet end smålige - resultatet af Levantens »Bakschisch« (drikke-læs: bestikkelsespenge), hvis størrelse Allah alene kan måle - har gjort Libanon til et økonomisk tilflugtssted for enhver, der har noget at skjule i sine regnskaber: amerikanske skattesnydere, oliesheiker, der godt kunne tænke sig at lægge lidt til side til revolutionens stormfulde dage, samt pengeafpressere og hælere fra hele verden, der gerne vil bringe deres stjålne eller uds muglede formue i sikkerhed dér. »Beirut var en grøn oase for det frie initiativ,« sukker Bedas fuld af vemod.

For udenlandske kunder var denne Bedas' oase den grønne af alle haver. På en eller anden måde lykkedes det ham altid at kunne betale en lidt højere rente end hans konkurrenter, medens hans udlånsrenter var fristende lave. Bedas smiler gerne, taler hurtigt, udstråler vitalitet og optimisme. Han havde et naturligt for at omgås sheikerne, som instinktivt nærer mistro mod alle banker og egentlig helst ville gemme deres skatte under madrassen.

Eksplosiv og hårdhændet ekspansion

Sidste år havde Intra-Bank 60 pct. af alle libanesiske bankforretninger. Medens pengene strømmede ind fra hele verden, havde Intra's folk travlt med over hele ver-

Intra-Bank, New York.

den at åbne nye filialer i fyrretyve byer. I hver eneste by udsøgte Bedas sig omhyggeligt en bygning på et første klasses strøg og lod den forsyne med en strålende, repræsentativ facade. I New York købte han for 10 millioner dollars en 27-etagers skyskraber på Fifth Avenue, klods op ad Rockefeller Center.

Som hans finansimperium voksede, steg også hans ry for at tromle enhver ned, der stod i vejen for ham. Da guvernøren for Italiens Bank henstillede, at man skulle nægte ham tilladelse til at åbne en filial i Rom, satte Bedas alle sejl til for at fordrive Banco di Roma's filial i Beirut fra byen. Han fik sin tilladelse til at åbne filialen - og havde skabt sig en ny fjende.

»Penge avler kun penge, når de arbejder,« var Bedas' motto. Det er ganske vist et princip, som alle banker arbejder efter, men for Bedas blev jagten på indbringende forretninger en lidenskab; og han fandt sine chancer i snesevis - uden tanke for den dermed forbundne risiko, når blot der vinkede en stor profit. Således købte han et hotel, et skibsværft, han grundlagde et investeringsselskab og udstedte rejsechecks. En dag opstillede han en liste over de seks mest lukrative foretagender i Libanon og erhvervede en andel i hver af dem. Han overtog det ikke særlig blomstrende selskab Middle East Airlines, udstyrede det med jetmaskiner og gjorde det til et af verdens mest indbringende luftfartsselskaber. Med stor respekt, men uden antydning af sympati kaldte hans rivaler ham »geniet fra Jerusalem«.

Højere rente i Europa truer

Ingen kan gisne om, hvad mere Bedas kunne have nået, hvis verdensøkonomien havde oplevet en uafbrudt højkonjunktur. Men sidste forår og sommer steg de europæiske rentesatser brat. For eksempel betalte de vesttyske banker deres indskydere helt op til 9 pct. i rente. Bedas, der havde investeret mange penge i forretninger, hvorfra han ikke kunne trække dem tilbage med kort varsel, kunne ikke følge med disse satser og kom ud i et økonomisk pres. Intra-Bank forekom ikke længere sheikerne og andre rige indskydere slet så grøn en oase. Mange af dem rykkede teltpælene op og brød op i ro og mag - med samt deres penge, forstår sig. En broder til kong Feisal af Saudi-Arabien hævdede på én gang ikke mindre end 6 millioner dollars. Geniet fra Jerusalem var pludselig ikke længere ved muffen.

Bedas-imperiets fald

Så begik han den skæbnesvangre fejl, der skulle ruinere ham. Medens han i Europa så sig om efter ny kapital og samtidig gennemførte transaktioner, der vakte stor opsigt, som f. eks. købet af et kæmpemæssigt bygningskompleks på selve Champs-Élysées i Paris, der skulle give indtryk af

urokkelig økonomisk soliditet, bad han den af regeringen kontrollerede Central Bank i Libanon om en kortfristet kredit på 33 millioner dollars. Det var signalet for den gamle garde inden for den libanesiske bankverden. Det viste, at Bedas var i vanskelig heder.

Blandt Bedas' mægtigste fjender var libaneseren Pierre Edde, forhen finansminister og præsident for den libanesiske bankierforening (som Bedas altid havde boykottet). »Edde kan end ikke udstå synet af mig,« mindes Bedas siden med beklagelse, »det siges endog, at han har lært sin papegøje at råbe »ned med Bedas«.

Så snart Edde havde fået nys om Bedas' anmodning om støtte, samlede han en skare andre bankierer og politikere omkring sig, heriblandt nogle medlemmer af det nye kabinet, som statsminister Abdullah Jaffa stod i spidsen for, som Bedas en gang - ufor-sigtigt nok - havde nægtet et lån. De sørgede for, at Central Bank nægtede enhver form for støtte. Snart efter trak alle banker i Beirut, der havde deposits hos Intra-Bank, deres samlede tilgodehavender tilbage.

Da Bedas fortalte mig om disse begivenheder, så han ud som en mand, der havde fået prygl. »De lod fordele tusinder af flyveblade fulde af løgne«, fortalte han med ophidset stemme. »De beskæftigede alene hundrede folk, der delte telefonbogen op imellem sig, blot for at ringe til enhver abonnent og råde ham til at trække sine penge ud af Intra-Bank«.

Mange gjorde det, først for sjov, senere i panik. Onsdag den 13. oktober svirrede det i Beirut med rygter om Intra-Banks forestående sammenbrud. Samme nat sendte Bedas, der opholdt sig i New York, et telegram til sine bestyrelsesmedlemmer, hvori han lovede at vende hjem med ny kapital. Central Bank stillede forsigtigt et lille og ganske utilstrækkeligt beløb til disposition. Den næste dag trængtes tusinder af småsparere i Intra-Bank's ekspeditionslokaler i Beirut, svingede med bankbøgerne og forlangte deres tilgodehavender udbetalt. Banken klarede det den dag med nød og næppe. Efter udbetalingen af 70 millioner dollars var der om aftenen endnu hele 330.000 dollars tilbage i kassen.

Samme aften ilede Intra-Bank's administrerende direktør, der selv var god for 50 millioner dollars, til et ekstraordinært kabinetsmøde for at meddele, at han personlig stod inde for bankens forpligtelser. Han blev end ikke lukket ind. Men uden rygdækning fra kabinettet kunne Central Bank ikke stille yderligere kontanter til disposition. Tidligt næste morgen måtte Intra-Bank derfor bekendtgøre, at den var ude af stand til at åbne for ekspeditioner. Sikkerhedspolitiet måtte møde frem for at forhindre, at Intra-Bank blev stormet af den rasende mængde.

De libanesiske bankiers mener, at de handlede ud fra gode grunde. »At give Be-

das penge i den situation, han befandt sig i økonomisk, ville have været det samme som at hælde dem i et bundløst kar. Bedas havde gabt over for meget. Han har begået den skæbnesvangre fejl at regne med, at de lette penges politik ville fortsætte i det uendelige, og han regnede også med en stadig voksende verdenshandel, og han bildte sig ind at kunne drive hele sin forretning som one-man-show, udtalte en libanesiske forretningsmand. Men de libanesiske myndigheder måtte finde sig i kritik fra Den internationale Valutafond og mange europæiske bankfolk, som har den opfattelse, at Intra-Bank kunne have været reddet med relativt beskedne midler.

Run på bankerne medførte lukning

Hvem der så end har ret, så står det i hvert fald fast, at de libanesiske bankfolks glæde over Bedas' fald kun var af kort varighed. For snart truede et run på alle landets banker og hele erhvervslivets sammenbrud. Regeringen beordrede alle banker lukket i tre dage. Da de åbnede igen, havde staten overtaget garantien for alle indlån. De øvrige banker overlevede krisen, men mistede utallige indlånskunder, der især satte deres penge i de amerikanske bankers lokale filialer. Statsminister Jaffa måtte demissionere.

Konkurs - beskyldninger - flugt

Straks ved den første efterretning om lukningen forsvandt Bedas til Europa for i al stilhed at skaffe ny kapital. Imedens gennemgik libanesiske bankrevisorer Intra-Bank's bøger med det resultat, at den blev erklæret konkurs. En handelsret konstaterede, at balancen var forfalsket, at aktiverne var overvurderet og desuden passiverne undervurderet med 40 millioner dollars. De fandt ud af, at Intra-Bank kun havde holdt 5 pct. af sine indlån som kontantbeholdning - i stedet for de 25 pct., der i Libanon anses for et sundt minimum. Fire direktører i Intra-Bank og fire af dens revisorer blev kastet i fængsel, tolv direktørers personlige formue blev beslaglagt. Et stikbrev beskyldte Bedas for bedrageriske transaktioner. Bedas opgav sin jagt på ny kapital og flygtede til Brasilien, hvortil snart også hans kone og hans tre børn ankom.

Hans personlige vanskeligheder er blevet forværret kort efter min første samtale med ham. Da Brasilien ingen udleveringsaftaler har med andre lande, har libaneserne næppe mulighed for at få ham tilbage ad normal vej.

Efter at libaneserne havde opsporet Bedas' opholdssted, forsøgte de først at udvirke hans udlevering per kulance. Da det ikke gav resultat, lancerede den libanesiske ambassade i en brasiliansk avis en meddelelse om, at Bedas finansielt understøttede en af den brasilianske regerings uforsonligste fjender, nemlig Carlos Lacerda, tidligere guvernør i staten Guanabara. De

brasilianske myndigheder reagerede da også straks, satte Bedas under husarrest og agtede at udvise ham. Bedas foregav et hjerteanfald og blev prompte indlagt på det noget sikrere hospital i Sao Paulo.

Da jeg besøgte ham dér for at diskutere sagens nyeste udvikling med ham, så han træt ud og krøb sammen i sin seng iført house coat og blå pyjamas, ubarberet at se på og med sløret blik. »Jeg ville med glæde vende tilbage til Libanon den dag i morgen, hvis jeg var sikker på at kunne fremstille min sag frit og fuldstændigt i en fair offentlig domsforhandling. Jeg kunne gen-drive alle disse anklager imod mig på fem minutter. Jeg har ikke snydt for så meget som 5 øre. Alt hvad jeg ejer - og det er mere end tre millioner dollars - har jeg sat i Intra-Bank. Ingen kan opbygge et så mægtigt finansimperium uden at gøre et par fejl. Men jeg vil ikke vende tilbage for at blive bragt til tavshed og at blive inde-spærret uden proces eller måske endog bragt til tavshed for evigt. Mine fjender er meget vel i stand til at lade mig dræbe. Jeg kunne ryste Libanon, helt op til toppen, hvis jeg nogensinde fik chancen dertil».

Og til slut: »Mange mennesker troede, at jeg ville skyde mig. Men jeg har kraft til at overleve. Brasilien er fremtidens land, og her har man brug for folk som mig. Med mine kundskaber og med min erfaring kan jeg endnu nå at opbygge noget endog større end Intra-Bank - med lethed oven i købet».

HØRT I FREDERIKSHAVN: - Ak kjære Alvilda, når jeg sådan betragter verdens syndige færd, så får jeg altid sådan en frygt for, at vi to en gang bliver de eneste i himlen.

Prokurist Frode Münster og assistent fru Bach.

Ny depotcentral

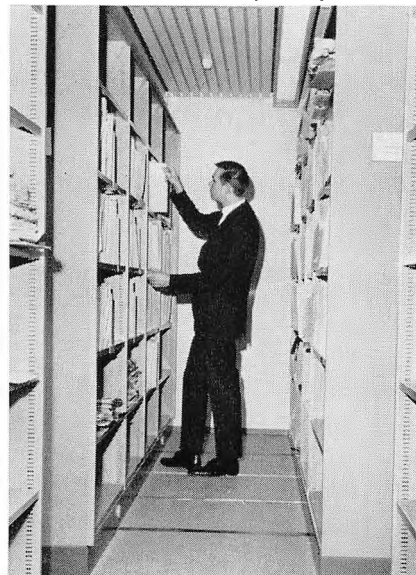
Den 13. februar påbegyndtes arbejdet i bankens nye Depotcentral, H. C. Andersens Boulevard 4, hvortil kundedepoter fra Hovedsædet og samtlige afdelinger i det storkøbenhavnsmåske område i de kommende år vil blive overført.

Foreløbig er opbevaringsdepoterne fra Hovedsædet overført, og der forestår nu et omfattende arbejde med at få værdipapirerne anbragt i det over-skuelige og let tilgængelige, moderne reolsystem; der skal bl. a. anlægges ca. 3000 nye dokumentomslag med depotnummer, navn o.s.v.

Imedens dette arbejde står på, foregår det daglige ekspeditionsarbejde i Depotafdelingen og Depotcentralen efter det hidtidige system, men når sommerterminens værste travlhed er overstået - ca. 10. juli - påbegyndes den gennem lang tid forberedte overførsel til EDB-anlægget af Depotafdelings bogholderi.

Til fremme af arbejdet i Depotcentralen er forskellige moderne tekniske hjælpemidler taget i anvendelse. De installerede reoler er såkaldte kompaktreoler, som er flytbare ved hjælp af indbyggede elmotorer; desuden har bankens første kuponklippemaskine og første kupontællemaskine holdt deres indtog i de nyindrettede lokaler.

Assistent Seitzberg ved det nye reolsystem.

Nye afdelinger

GASA-AFDELING

Den 1. marts åbnedes en ny afdeling på Lavsensvænget i Odense. Afdelingen har fået navnet Gasa-Afdeling, da den i stor udstrækning også skal betjene gartnerens salgsforeninger – De danske Andels-Salgsforeninger for Gartneri- og Frugtavl (GASA). Til daglig leder er udnævnt assistent Kaj A. Hansen.

GYLDENLØVESGADE AFDELING

Den 15. december 1966 åbnede bankens nye afdeling på hjørnet af Gyldenløvesgade og Nørre Farimagsgade. Vor Banks fotograf besøgte afdelingen og hjembragte disse billeder.

Personalet på åbningsdagen: fra venstre assistent Svend Kaare Lyngsie, kasserer, fru Gudrun Karlsen, fuldmægtig og souschef Leif Bøeg Rasmussen, elev Pia Hindsgaul og bestyrer B. Østrin.

Fra receptionen ses fra venstre: højestetssagfører H. Bech-Bruun, bestyrer Østrin, bygningsdirektør Kryger og landsretssagfører E. Lunøe.

Eleverne Eva Helt Jensen, Vivian Frederiksen og Børge Thomsen hos bestyrer Lefolii.

Fra oplæringsfronten

»Vor Bank« har spurgt bestyrer H. H. Lefolii i Sydhavns Afdelingen, hvordan man i hans afdeling oplærer eleverne.

Det er egentlig ganske pudsigt, at De spørger mig om, hvordan vi her i afdelingen har tilrettelagt elevernes interne oplæring og ikke, om vi overhovedet giver os af med noget sådant. De forudsætter altså ligefrem, at vi til trods for Uglemose-kurser, 10- eller 20-ugers kurser og bankskole kan ofre tid og

mandskab på teoretisk undervisning i afdelingen.

Nå, heldigvis er jeg dog i stand til at fortælle Dem lidt om dette emne, for vi har faktisk praktiseret noget sådant her, og jeg tror med et vist held. Vi har for tiden fem elever her - Handelsbanken er jo også ungdommens bank bag skranken - og ældre er jeg jo trods alt ikke, end at jeg levende kan forestille mig, hvor forvirrendet et må være for sådanne unge mennesker, der kommer lige fra skolens ordnede forhold, at skulle gøre fyldest i et arbejde, som er dem komplet fremmed, og som i starten må virke mildt sagt forvirrende på dem. Vi laver »studiekreds« hver tirsdag og fredag eftermiddag med den ny forretningsorden som »grundbog«. Inden »timen« har jeg samlet sammen: formularer, bøger, kartoteker m. v., der berører det stof, vi skal igennem. Og det er det,

jeg tillægger størst betydning ved denne undervisning, at de unge får at vide hvorfor, hvordan og hvor. Jeg tror nok, at der ved denne form for undervisning falder en hel masse ti-ører, og samtidig synes jeg også - og de unge vil sikkert også sige og forhåbentlig også mene det samme - at vi har det ganske hyggeligt med hinanden i disse drikke kaffe-, slappe af- og undervisningstimer.

Vi glæder os til hvert nyt bind af Administrations Afdelingens samlede værker - det er, hvad man med moderne sprogbrug kalder stimulerende lekture, slutter bestyrer Lefolii.

- og fra uddannelsesfronten

Fhv. vicedirektør Kæstel gennemgår for tiden på Uglemose bankjura med et hold af bestyrere, souschefer, medarbejdere fra Juridisk Kontor m. fl. Vi har i den anledning bedt direktør Kæstel om en udtalelse.

Må jeg straks sige, at jeg ikke fortryder, at jeg modtog opfordringen til at stille mig til disposition.

Gangen i undervisningen er, at deltagerne får »noget for«, som de forventes at sætte sig ind i efter »Bankjura«, og selv om jeg naturligvis ikke tænker mig, at de skal lære stoffet - det ville være et urimeligt forlangende også i betragtning af, at vi må gå hurtigt frem for at nå til vejs ende, - har jeg dog indtryk af, at der gøres noget ved det fra deltagerne side.

I timerne sidder vi så og snakker hyggeligt om problemerne, og jeg synes, at det er et meget levende hold, der alle møder veloplagt og så vel forberedt, som man i betragtning af den tid, som deltagerne har til rådighed, med rimelighed kan forlange. At jeg også selv er nødt til at kigge stoffet igennem før timerne, skal ikke være nogen hemmelighed, siger direktør Kæstel.

Direktør Kæstel og bestyrerne Schellerup Larsen, Vesterbro, Frede Larsen, Tårnby Park, kontorchef Christiansen, Herlev, samt bestyrerne Atke, Brøndbyester og Nyborg, Kultorv.

HVAD ER PUBLIC RELATIONS

PR er den måde, hvorpå bankchefen behandler småsparerne.

PR er den måde, personalet svarer på telefoniske henvendelser.

PR er måden, hvorpå man beder kunden vente.

PR er den måde, på hvilken man behandler en person, der ønsker et lån.

PR er den måde, på hvilken bankens personale taler om chefen uden for arbejdet.

PR er den måde, på hvilken bankens personale taler om deres chef.

PR er den måde, hvorpå kassereren rækker bankbogen til dens ejer.

PR er den måde, hvorpå man meddeler låntageren, at hans renteindbetaling sker for sent.

PR er den måde, på hvilken man meddeler en checkkontoindehaver, at han har overtrukket sin konto

PR er den ånd, der råder i banken, hele banken personificeret.

PR bliver på sin vis en omgangstone eller en livsform.....

ER

Handelsbanken også ungdommens bank?

Et kursusforedrag holdt på Uglemose af fuldmægtig Ove Ekebjærg, Udlands-Afdelingens Bogholderi

At kunne besvare dette spørgsmål bekræftende er af stor betydning for banken.

Ungdommen er opinionsdannende. I aviserne er det ungdommens problemer, som dominerer spaltepladsen. I TV og radio bruges en stor del af sendetiden til ungdommens problemer. I annoncer og reklamer fra erhvervslivet er det ungdommen, man henvender sig til. Ikke alene dannes den offentlige mening af ungdommen, men det er også her, de store penge ligger.

Moden dirigeres af ungdommen i erkendelse af, at det er den, som har råd til at følge dens skiftende luner. I tiden op til et valg er det typiske ungdomsproblemer som f. eks. bolig og uddannelse, der bliver drøftet, og her ved kandidaten, at det vil virke stemmende at love sin støtte, medens foranstaltninger til at opsøge pengeligeligheden hos ungdommen ikke vil være populære.

Hvad gør nu eller hvad bør vor bank nu gøre for at få denne ungdom i tale?

Først og fremmest tror jeg, at det er af stor vigtighed, at banken begynder sit public relations arbejde i skolerne. Dette arbejde har et dobbeltsigt. Skolebørnene er offentligheden, vælgerne og bankens kunder af i morgen - ja, måske allerede af i dag, det er jo nok her, vi skal have vore nye sparebøsser fyldt.

Men det er også fra skolen, vi skal rekruttere vort nye personale, og netop det at få det rigtige personale er af meget stor betydning.

Vi møder i Handelsbanken et ungt personale - ja, selv i topledelsen er der unge mennesker, og vel aldrig tidligere har man blandt bankens befordrede personale set en så stor procentdel unge som nu. Og netop det at have et ungt personale, er måske den allerbedste måde at få ungdommen i tale på.

Men det er jo ikke nok at være ung

Man skal også kunne udfylde sin plads, og her synes jeg, at Handelsbanken skaber de allerbedste forudsætninger. Foruden at give den sædvanlige externe uddannelse på Købmandskole, Handelshøjskole og sprogskoler har Handelsbanken til den interne undervisning oprettet kursusvejdommen UGLEMOSE. Det er vist ikke for meget sagt, at banken med dette træningscenter ligger i første række med hensyn til veludbygget og alsidig kursusvirksomhed.

Det er iøvrigt mit indtryk, at Handelsbanken ved uddannelsen af personalet og vel ganske særligt det unge personale - her tænker jeg specielt på elevuddannelsen - mere søger at gøre det forretningspræget end kontorpræget. Bankfaget har skiftet karakter. Hvor man før sad og ventede på kunderne, der henvender vi os nu direkte og søger ved moderne salgsmetoder at sælge vore produkter.

Nu må man ikke misforstå mig og tro, at jeg mener, at kun ungdommen kan drive banken i dag, sådan er det naturligvis ikke. Erfaringen, som de ældre har, og som man i højeste grad må respektere og anerkende, kan banken ikke undvære, og de unge må i høj grad støtte sig dertil. Men når vi så direkte, som vi gør, henvender os til ungdommen, ja, så skylder vi også denne ungdom, at det personale, med hvilket den skal drøfte sine problemer, selv er ungt og kender netop ungdommens ganske specielle problemer. Jeg vil dog endnu en gang understrege, hvad jeg før sagde, at uden et godt og frem for alt tillidsfuldt samarbejde med de erfarne og meget kvalificerede ældre kolleger, kunne ungdommen ikke betros disse opgaver.

Almindelige bankforretninger udføres

Men godt personale gør det ikke alene, vi skal også have de rigtige varer og tjenesteydelser, det vil for at bruge et kendt bankreklameudtryk sige, at alle almindelige bankforretninger udføres. Men her er det ikke alene spørgsmålet om de udføres, men også, hvordan de udføres, hvilken service man kan tilbyde kunderne, og om nogle af de almindelige bankforretninger måske i højere grad end tilfældet er, kan tilpasses det publikum - i dette tilfælde ungdommen - man ønsker at betjene.

Hvorfor skal der spares op?

Det har imidlertid slået mig, om der ikke lå en forpligtelse i dette også at være ungdommens bank. Som tidligere nævnt har erhvervslivet jo opdaget, at det netop er hos

ungdommen, at de store penge ligger. Ungdommen tjener mange penge og har kun sjældent de økonomiske forpligtelser, som de ældre har. Vi har allesammen glædet os over de gode tider, men må også indrømme, at de har betydet en mindre ansvarsfølelse overfor pengene. Man tjener store penge, og man bruger store penge. Det værste er næsten, at man søger at dække det store forbrug ind under, at når kronen stadig falder i værdi, så kan man ligeså godt bruge los. Man erkender ikke, at ved at bruge los og pumpe hele indtægten ud i omsætningen er man selv med til at skabe inflationen. Her mener jeg, at vi har en stor opgave. Jeg tror ikke, at det er nok at annoncere og reklamere for forskellige opsparingsformer. Man er nødt til at tilrettelægge en systematisk undervisning eller foredragsvirksomhed, såvel i børne- som i ungdomsskoler til besvarelse af spørgsmålet, hvorfor skal vi spare op.

For mig at se er der ingen anden, som har taget denne så væsentlige opgave op. Det er vel for meget sagt, at aviser og skole svigter med hensyn til orientering om økonomi. Men jeg vil vove at påstå, at man hidtil ikke har slået til. En kendsgerning er det, at den stigende skilsmissekurve, som aviserne endog meget gerne vil omtale, skyldes uoverensstemmelser over en usund økonomi.

Hvis man nemlig ikke har været med Spies eller Tjæreborgpræsten ude og se det meste af Europa, og hvis man ikke er helt »up to date« med hensyn til statussymboler, har man placeret sig udenfor.

Her er det, jeg mener, at bankerne har et ansvar, og det ville glæde mig, om Handelsbanken ville tage spørgsmålet om undervisning i planøkonomi op. Vi fra bankerne står som repræsentanter for en meget betydningsfuld funktion i samfundsøkonomien. Ved at være med til at financiere erhvervslivet er vi indirekte med til at opretholde den fulde beskæftigelse og dermed gøre det muligt at bevare den høje levestandard. Men jeg tror, at den opgave at opdrage ungdommen til sund planøkonomi ikke er mindre. Det er måske i første omgang et ret idealistisk synspunkt. Det er et område af vor bankvirksomhed, som tilsyneladende ikke kan måles i form af kontant udbytte, men jeg tror, at på længere sigt vil det være en særdeles lønnende investering.

Jeg vil slutte med at konkludere:

»Handelsbanken er også ungdommens bank«

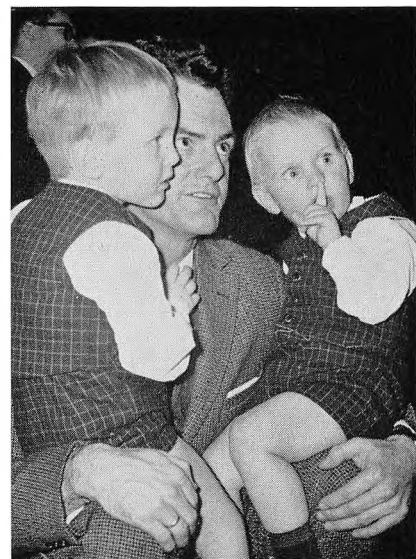
Vi har et ungt og kvalificeret personale til at modtage denne ungdom. Bankens lokaler er tiltalende, tidsvarende, og tillidvækkende indrettet. Vore varer og tjenesteydelser er også tilpasset ungdommens behov. Men ved at vælge slogan'et »Handelsbanken er også ungdommens bank« har vi også påtaget os en forpligtelse til at lære ungdommen sund økonomi.

HP's børnefest

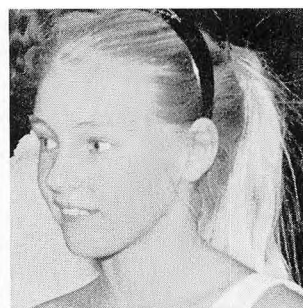
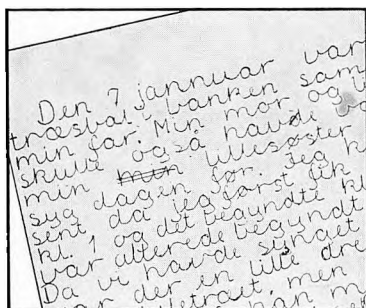
Cirka 225 børn og lige så mange voksne var mødt op til HP's meget vellykkede arrangement i Studenterforeningens store sal. Her anmeldes festen af bestyrer Højholt Sørensens 10-årige datter Anne.

Den 7. januar var jeg til juletræsbal i banken sammen med min far. Min mor og lillesøster skulle også have været med, men min lillesøster var blevet syg dagen før. Jeg kom lidt for sent, da jeg først fik fri fra skole kl. 1, og det begyndte kl. halv 2, så de var allerede begyndt at gå om juletræet. Da vi havde sunget nogle salmer, var der en lille dreng, der skulle flytte juletræet, men det gik ikke så godt, så han måtte have hjælp. Derefter legede nissefar med os: så går vi rundt om en enebærbusk, og jeg gik mig over sø og land, og bro bro brille med de voksne som broer, og der var så mange, at man næsten ikke kunne undgå at blive taget. Nissefar valgte nogle børn, der kom ind på midten for at deltage i nogle konkurrencer. Der blev stillet nogle stænger op med en lille smule afstand og lagt en tværstang ovenpå, nogle børn skulle så bøje

sig så langt bagover de kunne og twist sig under. Da tværstangen sad ret højt oppe, tilbød en stor pige det også, men så blev tværstangen bare lagt længere ned, men hun klarede det nu alligevel. Til sidst blev stangen sat helt ned ved gulvet, og så skulle en dreng lægge sig på ryggen og skubbe sig under, bagefter skulle en dreng træde tre balloner i stykker med bind for øjnene, men der var en lille pige, der huggede den ene. Han fjollede længe rundt og faldt over dem, men til sidst fik han fat i den ene og holdt fast, mens han knaldrede den med foden, og så gjorde han det samme med den anden. To drenge skulle så give en dukke ble på. Hos den ene sad den helt nede på benene, så han måtte gøre det om, men de lagde hele tiden bleen oven på dukken i stedet for under dukken, men endelig fik de den da nogenlunde på, men også kun nogenlunde. Så stillede pigerne op på en række i den ene side og drengene i den anden og vendte sig sådan, at de stod over for hinanden og legede: der kom en pige gående, hvor det gjaldt om at synge højt. Så sagde nissefar, at han havde fundet to store piger og pegede på mig og en anden pige. Han spurgte drengene, om de nogensinde havde set piger slås. Det havde de ikke, men det ville de gerne se. Så fik vi boksehandsker på, nissefar hviskede til mig, at jeg bare skulle slå til, for det var ham, jeg kom til at ramme, men det var svært, hele tiden slog man i den tomme luft. Jeg ramte ham kun et par gange. Jeg fik først bindet af, og nu kunde jeg se, hvorfor vi ikke kunne ramme ham, for han stod foran os og slog os i baghovedet, og så slog vi selvfølgelig bagud. Derefter stillede vi op i en række og gik ned for at få godtepose. Far havde

bedt mig, om jeg ikke kunne spørge, om jeg måtte få en godtepose med hjem til min lillesøster, for vi havde jo købt billet til hende. Det måtte jeg godt. Da vi kom der ned, fik vi en godtepose med noget slik, to æbler, en pakke rosiner og en pakke vafler i samt en sodavand. Da vi kom op, gav jeg min far min lillesøsters godtepose, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor han gav sig til at le, men han havde ikke troet, jeg kunne få en godtepose til min lillesøster uden at have hendes billet med. Så han var gået ned og vist billetten og havde også fået en. Så var der amerikansk lotteri om to flasker snaps og to dukker og et sæt legoklodser (vi vandt ingen af delene). Så var der film, og derefter sluttede festen. Jeg syntes, det var en god fest, og jeg håber, der også bliver en til næste år. Anne Højholt.

POKAL I HUS

Det blev en festdag for HIF onsdag den 1. marts, da Hds. kongelige Højhed Prinsesse Margaretha overrakte HIF Prins Axel's Idrætsmærkepokal til ejendom.

Uglemose havde lagt en ramme om overrækkelsen, der var både stilfuld og hyggelig. Men lidt om eftermiddagens forløb. Prinsessen ankom kl. 16 og blev modtaget af direktør Glashof, Uglemoses efor og HIF's formand, der overrakte prinsessen blomster.

Direktør Glashof bød velkommen til vore mange gæster, hvorefter gymnastikinspektør Povl Jørgensen i meget smukke ord hyldede vor forening for erobringen af Prins Axel's Idrætsmærkepokal. Gymnastikinspektøren lagde vægt på, at denne pokal har været inspiration til uden tøven at få bugt med sin egen dovenskab, og det syntes han var lykkedes for HIF i rigt mål med opnåelse af 1256 idrætsmærker i løbet af fem år, en præstation man ikke havde tænkt sig i idrætsmærkebestyrelsen, da pokalen blev indstiftet for tolv år siden.

Hds. kongelige Højhed Prinsesse Margaretha foretog derpå overrækkelsen til HIF's formand, der kort takkede for pokalen og pointerede, at pokalen netop havde lært vore medlemmer glæden ved at dyrke idræt.

Og så hyggede vore gæster sig i Uglemoses dejlige lokaler. Blandt vore gæster var Dansk Idræts Forbunds formand, Gudmund Schack, formanden for De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, oberst H. A. I. Pedersen, formand for Dansk Atletik Forbund, Eigil Kragh, formand for Københavns Atletik Forbund, Palle Hansen, Preben Christiansen fra Danmarks Olympiske Komité, formanden fra KFIU, H. Grønkjær, samt formændene fra de foreninger, der tidligere har vundet Prins Axel's Idrætsmærkepokal, nemlig Brdr. Dahl, Dansk Esso og Crome & Goldschmidt.

En herlig dag, som nu går ind i HIF's historie, og en pokal, der i præmieskabet ikke alene vil minde om mange idrætsmærker, men også om, hvordan denne pokal var med til at skabe en atletikstab af medlemmer med glæde for atletik.

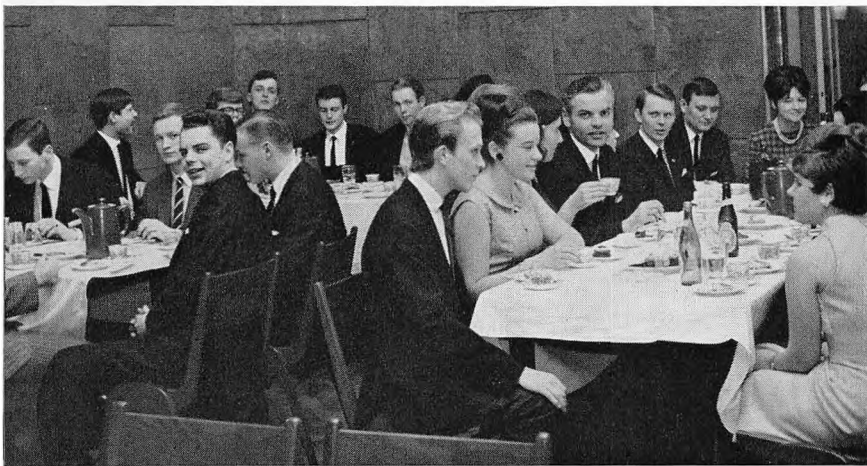
På denne side ses fra oven:

HIF's formand Poul Aaskilde, Inge Thomsen, Gammellorv, med sejrens trofæ, og gymnastikinspektør Povl Jørgensen.

Hds. kongelige Højhed prinsesse Margaretha efter overrækkelsen af pokalen. Til højre direktør Glashof.

Glade idrætsmærketagere ved den efterfølgende reception.

Fra venstre gymnastikinspektør Povl Jørgensen, Dansk Idræts Forbunds formand Gudmund Schack og direktør T. Waldike Schmith, ØK.

Resultaterne fejres

Dagene omkring onsdag den 1. marts stod også i pokalsejrens tegn. Om mandagen var Vesterport Afdeling som 1966's interne vinder i idrætsmærkekongurrencen til en dejlig middag på Uglemose og til forestilling i Det kongelige Teater. Om fredagen festede alle idrætsmærkedeltagerne fra 1966 i Restau-

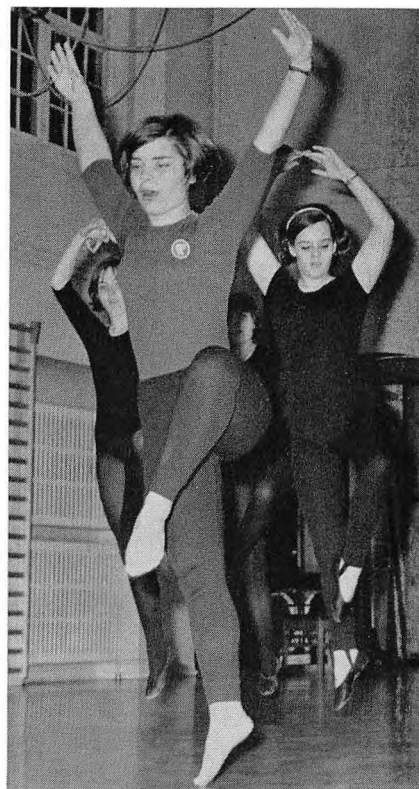
rant Karnappen. Efter et hyggeligt kaffebord, hvorunder formanden roste alle for præstationen, blev der sunget en morsom sang, der var forfattet til lejligheden af vor kollega AH i Randers. Dansen gik lystigt til Peter Rohdes orkester, en festlig afslutning på en festlig uge.

Lidt HIF-nyt

HIF's badmintonspillere har vel i år den største sæson, HIF nogensinde har haft. Den gode træningsflid har givet det resultat, at indtil nu er alle tre hold i holdturneringen ubesejrede, givet er det, at HIF bliver

unionsmestre. Og så bliver det spændende at se, hvor mange individuelle mestre vi får. Til mesterskabsstævnet har HIF tilmeldt 45 spillere.

Håndboldspillerne har næsten nået gamle dages standard. To sejre til, og holdet er unionsmestre.

JAZZ-BALLET

Det er onsdag aften. Klokken godt seks. På Nyboder skole. Under munter latter er femten unge Handelsbank-piger på vej fra omklædningsrummet ind i salen iført moderne mørkeblå gymnastikdragter med Handelsbankens brystmærke påsyet.

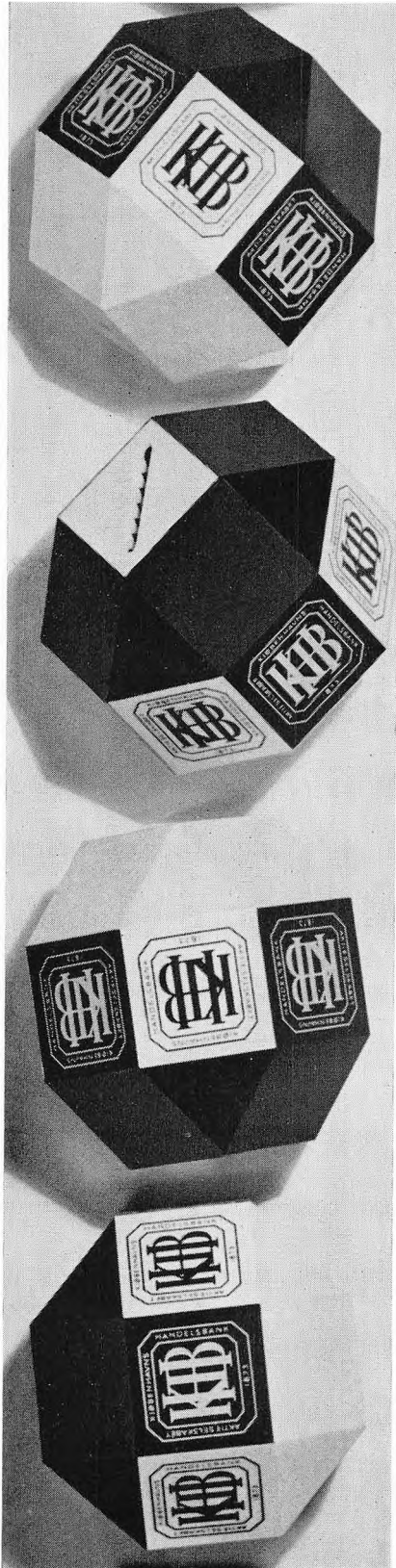
Er det en gymnastiktimeste, der forestår? Nej, ikke lige det. Dette er jazz-ballet. HIF startede med jazz-ballet for et par år siden; man havde før haft gymnastik for damer, men tilslutningen var ringe. Jazz-balletten er derimod blevet en pæn succes.

De unge piger er nu under ledelse af en lærerinde i gang med nogle opvarmingsøvelser ved ribberne og på gulvet, derefter sættes en håndoptager i gang, og moderne rytmer fylder luften. Der prøves med forskellige variationer inden for jazz-balletten, det ligner måske ikke rigtig noget til at begynde med, men når variationerne er gået igennem, bliver de sammensat til en hel serie, og så står man faktisk og beundrer pigernes bløde bevægelser, deres rytmesans og de godt sammensatte øvelser.

Under omklædningen efter timen er humøret højt, pigerne er glade for at få rørt musklerne, efter at de hele dagen har siddet på kontorstolen eller har stået ved skranken, og de er glade for at møde andre fra banken end dem, de ser til daglig.

Assistent Ulla Friis, Valuta Afdelingen, har grund til at være tilfreds med resultaterne af sit initiativ, og man må ønske fortsat god tilslutning til denne idrætsgren. Det bemærkes, at tilmelding til næste sæson sker hos Ulla Friis.

BANKEN rundt...

Østerbro Afdelingens album

Fuldmægtig K. E. Madsen har sendt »Vor Bank« følgende, som vi med tak videregiver til læserne, samtidig med at vi benytter lejligheden til at gentage vor appel til alle om at tænke på vort husorgan med stof af almen interesse.

Siden 1929 har det været skik i Østerbro Afdelingen, at medarbejdere, der er på ferie i ind- og udland, sender et kort til afdelingen med hilsen til de arbejdende kolleger.

Afdelingens chef i 30'erne så åbenbart gerne, at postkortene viste en stedlig bankbygning, idet vort album, der indeholder disse kort, viser adskillige bankbygninger eller i visse tilfælde en undskyldning for, at man ikke har kunnet finde et kort med billede af en bank.

Fra dette album har jeg plukket bankens sidste erhvervelse »Diskonto- og Laanebanken i Maribo«, Femø Afdelingen. Det ses desværre ikke, hvem der har sendt kortet, men det er tilgået afdelingen i 1931.

Byen rundt

er vi også kommet med i gadebilledet. Nu er det ikke bare sporgovnene, men også vore egne biler, der henleder folks opmærksomhed på vore mærkevarer.

Det var da dejligt, at Handelsbankens Idrætsforening vandt pokalen!

Vinderen af ORDLABYRINT

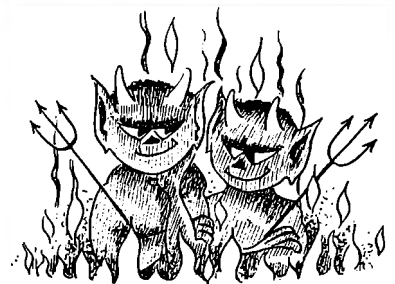
Blandt indsenderne af rigtig løsning af julenummerets ordlabyrinth er som vinder udtrykket assistent Birgit Hjuler, Aarhus Filialen. Præmien, Hartvig Frisch's Europas Kulturhistorie vil blive tilsendt.

Der var mange, som ville høre om skattebesparelse

da Rødovre Centrum Afdeling i december indbød til et offentligt møde med titlen »Skat eller opsparing – det be-

stemmer De selv«. Bestyrer Ramsbøll indledte, og derefter besvarede et panel af medarbejdere fra Carlsro og Rødovre Centrum afdelingerne spørgsmålet – og så hyggede man sig ved kaffebordene i Orchidétrassens selskabslokaler.

Det var da dejligt for Vesterport Afdelingen, at de kom til at svinge pokalen!

Godt kollegaskab - et lyspunkt for de langtidssyge

Bankbetjent Kaj Jensen, i 1961-63 sine kollegers talsmand som formand for Handelsbankens Bestillingsmænd og desuden i en år-række et aktivt medlem af »Vor Bank«s redaktionskomite, har sendt os nedenstående indlæg.

Må jeg i »Vor Bank«s spalter give udtryk for den taknemmelighed, som vi langtidssyge føler over for alle de parter, der prøver at lette os til en tilværelse, der kan komme så nær det normale som muligt.

For de langtidshandicappede har tre faktorer meget stor betydning, nemlig hjemmet, arbejdsgiveren og kollegerne.

Når jeg nævner hjemmet først, er det, fordi det er det centrale i ethvert menneskes tilværelse. Uden hjemmet som rygstød ville selv raske medarbejdere have mange »off days«. Tænk så på, hvad det betyder for mere eller mindre handicappede medarbejdere.

Vi er vor arbejdsgiver megen tak skyldig, fordi vi her møder menneskelig og social forståelse, en forståelse som også vore pårørende ved at værdsætte.

Endelig er det til uvurderlig støtte og opmuntring, at vore kolleger rækker os en hjælpende hånd ved arbejdet. Denne hjælp bliver efter min og andre handicappedes erfaring altid ydet som noget ganske selvfølgeligt. En sådan selvfølge kan man absolut ikke forlange, men ikke desto mindre har den vist sig at være en kendsgerning.

Selv om jeg ganske vist ikke har fået kompetence hertil, tillader jeg mig på alle langtidssyges vegne på denne måde at takke for den holdning, vi møder - dette være sagt til ære for banken som arbejdsgiver og til ære for hjælpsomme kolleger.

Kaj Jensen.

— Vi har et job her i firmaet, som jeg ville foreslå, at De fremtidig skulle tage Dem af, Jensen: Deres eget!

Nogle eksaminer

VOR BANK
ønsker til lykke

Handelsmedhjælpereksamen November 1966, København

Hanne Schou Andersen, Gammeltorv
Kitty Andersen, Gammel Kongevej
Lene Andersen, Rebæk Sø
Lorny Laila Andersen, Nørrebro Station
Steen Hegnet Andersen, Valby
Mogens Benny Andersson, Amagerortov
Erik Andresen, Sundby, p.t. soldat
Ulrik Ankerstjerne, City, p.t. soldat
Jette Bank, Bernstorffsvej
Thorkild Beier, Nærum
Jette Bengtsson, Store Kongensgade
Jens Jørgen Bjerring-Pedersen, Glostrup, p.t. soldat
Rita P. Bonde, Valby
Bo Svend Brandt, Sundby
Helge Brink, Ordrup
Kirsten Lis Christiansen, Albertslund
Carsten Christoffersen, Carlsro, p.t. soldat
Tove Biener Dahl, Sundby
Sigurd Egenæs, Stormbro
Jette Fleckenstein, Sorgenfri
Kirsten Foldager, Vesterport
Marianne Friis, Sorgenfri
Kirsten Scholes Goos, Revisions-Afdelingen
Søren Guldbeck, Nørrebro
Joan Haakonsson, Osborne
Birgit Hansen, Sorgenfri
Birgit Hansen, Hellerup
Jørgen Normann Hansen, Glostrup, p.t. soldat
Jørgen Toftegaard Hansen, Søborg, p.t. soldat
Karen Hansen, Rungsted
Preben Erland Hansen, Christianshavn
Birger Helgesen, Hammelstrupvej
Annette Hemmingsen, Grønttorv
Niels Ingo Hermansen, Gammel Kongevej
John F. Holst, Amagerortov
Birgit Hylgaard, Udlands-Afdelingens Bogholderi
Finn Hæg-Møller, Fonds-Afdelingen
Lone Mette Høg, Lyngby
Birger Jensen, Grøndals
Karin Lis Jensen, Vanløse
Lola Jensen, Frederikssundsvej
Ole Øgaard Jensen, Kultortov, p.t. soldat
Solvejg Lykke Jensen, Nørrebro
Ulla Jensen, Østerbro
Winnie Jensen, Valby
Lis Rosenkvist Jespersen, Store Kongensgade
Morten Kirkegaard, Store Kongensgade
Ole Kjeldsen, Lyngby
Britta J. Kjængsdal, Glostrup
Hanne Knudsen, Udlandssekretariatet
Tommy M. Kristensen, Frederikssundsvej
Karin Larsen, Hammelstrupvej
Michael Loll Larsen, Store Kongensgade
Lars Lauridsen, Glostrup/K.A.S.
Hanne M. Lyk Madsen, Store Kongensgade
Kim Høg Madsen, Grøndals
Niels Klausen Malthiesen, Lindevangs
Hanne Birgit Meyling-Hansen, Bredgade
Dorrit Mørk, City
Eva Dorte Negithon, Brøndby Strand
Bjarne A. Nielsen, Lyngby
Finn Rohde Nielsen, St. Kongensgade, p.t. soldat
Torben Nielsen, Charlottenlund, p.t. soldat
Vagn Helge Nielsen, Sølvtorv, p.t. soldat
Ole Houmann Olesen, Store Kongensgade
Annie Paaske, Strandmarks
Conni Pedersen, Søborg
Hanne Elmélund Pedersen, Svanemølle
Jette Pedersen, Charlottenlund
Jan René Petersen, Udlands-Afdelingens Bogholderi
Torben Kragh Petersen, Store Kongensgade, p.t. soldat

Jan Pokorny, Store Kongensgade, p.t. soldat
Elsebeth Beuthin Rasmussen, Birkerød
Ingrid Rasmussen, Borups Allé
Ulla Holmberg Rasmussen, Sønder Boulevard
Karin Reinholdt-Nielsen, Sorgenfri
Ingelise Riis-Klausen, Vanløse
Marianne Rust, Rønne
Peter Rygaard, Gammeltorv, p.t. soldat
Gunver Scheller-Nielsen, Ballerup
Poul Skals, Sølvtorv, p.t. soldat
Susanne Skibsbye, Valuta-Afdelingen
Eva Skov, Østerbro
Hanne V. Stenting, Hvidovre
Bent Ingwersen Sørensen, Nordhavn
Jørgen Therkildsen, Godthåb, p.t. soldat
Annette Thomsen, Gammeltorv
Peter Rygaard Thomsen, Vesterbro
Birte Thystrup, Store Kongensgade
Karin Trasborg, Husum
Karen M. Windfeldt, Revisions-Afdelingen

Handelsmedhjælpereksamen Foråret 1967

Anni Beli Hansen, Inkasso
Else-Marie Møller, Nakskov
Bente Else Kadsiola, Nakskov
Tommy Gottfredsen, Nakskov

Nyansatte

København	Maja Oxvold
Jørgen Ahrens	Linda Persson
Elly Andersen	Gladys Petersen
Maj-Britt Andersson	Johan Poulsen
Rita Andreasen	Claus Raff
Annelise Arnét	Bente Rasmussen
Meta Asboe	Gurli Schmidt
Hans Chr. Børsting	Jørgen Schau
Anny Hørby Clausen	Helge Schwartz
Elise Colding	Merete Skotte
Børge Emmersen	Rosemarie Tingstrøm
Annelise Eriksen	Edda Valentin
Anne-Lise Eriksen	Børge Vestergaard
Inger Steenild Frederiksen	Inge-Lise Weber
Vivian Glahnson-Petersen	Inge Lise Wulff
Lis Glerup	
Elly Hansen	Brønderslev
Hanne Hansen	Bodil Pedersen
Ruth Hassing	
Grethe Hougaard	Fredericia
Vibeke Husum	Ellen Margrete Basse
Steen Ipsen	
Else Jacobsen	Glostrup
Vibeke Jacobsen	Jytte Halling
Else Marie Jensen	
Ingrid Jensen	Nakskov
Kirsten Rygaard Jensen	Karen Andersen
Sigridur Jonasson	
Inge Berg Jørgensen	Odense
Ulla Jørgensen	Harald Andreasen
Vera Jørgensen	Jytte Jeppesen
Tibirius Karp	Tove Jørgensen
Einar Ketelsen	Jytte Kjær
Dorthe Klausen	Kirsten Larsen
Lilian Klein	
Jørgen Højgaard Kristensen	Randers
Jette Kyvsgaard	Elna Kjeldsen
Susan Lyngfeldt Larsen	
Lis Laursen	Sønderborg
Anders Lundæ	Hilda Jørgensen
Bodil Madsen	
Annelise Melchiorsen	Tønder
Vibeke Meyer	Boy Lorenzen
Gerda Michelsen	
Inger Møller	Aarhus
Aino Mørch-Lassen	Inger Christensen
Birthe Nielsen	Annette Jensen
Gurli Olsen	Benny Thygersen
Ruth Østergaard Olsen	

Jubilæer

50 år

13. april
kontorchef Aage Norsker
Udl. Korrespondance

21. april
kasserer E. Krag Nielsen
Odense

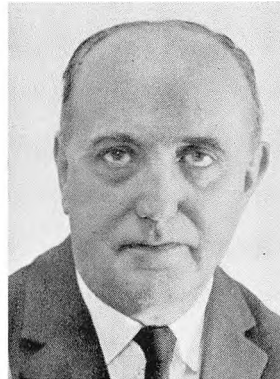
45 år

4. april
fuldmægtig
J. C. Bjerregaard Jensen
Aarhus/Nordre

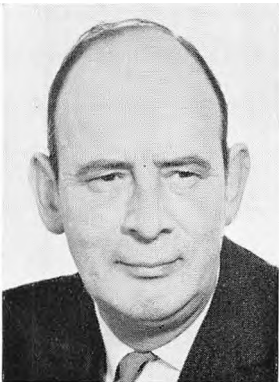

1. juni
filialdirektør P. Enné
Horsens

3. juni
prokurist K. Borgersen
Gammeltorv

40 år

1. april
bankbetjent Erik Nielsen
Fordelingscentralen

1. april
bestyrer Sten Thomsen
Nørre-Ålslev

25 år

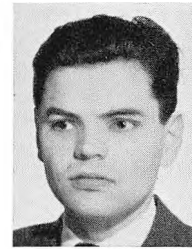

13. april
fuldmægtig Cathrine Petersen
Haderslev

1. april
bestyrer H. L. Jørgensen
Horbelev Kontoret

Udnævnelser

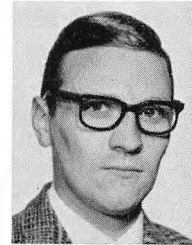
Michael Jensen

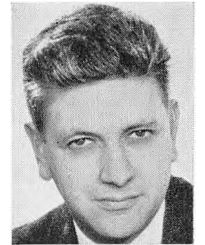
E. Kierkegaard

Fuldmægtig Michael Jensen, Østerbro Afdeling, er pr. 1. januar 1967 udnævnt til souschef ved Nørrebro St. Afdeling. Hr. Jensen, der er 31 år gammel, blev ansat i banken 1958 og blev i 1966 udnævnt til fuldmægtig.

Pr. 1. januar 1967 er fuldmægtig E. Kierkegaard, Vesterbro Afdeling, udnævnt til souschef ved samme afdeling. Hr. Kierkegaard er født i 1903 og blev ansat i banken i 1923. I 1937 kom hr. Kierkegaard til Vesterbro Afdeling, hvor han i 1948 udnævntes til fuldmægtig.

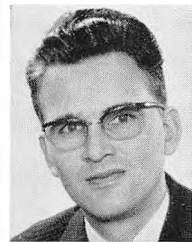
Erik Gorm Larsen

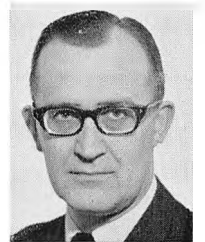
Torben Bang

Assistent Erik Gorm Larsen, Tårnby Park Afdeling, er pr. 1. januar 1967 udnævnt til fuldmægtig og daglig leder af D.T.H. Afdelingen i Lundtofte. Hr. Gorm Larsen, der er 26 år gammel, blev ansat i banken i 1957.

Fuldmægtig Torben Bang, Skodsborg Afdeling, er pr. 17. januar 1967 udnævnt til souschef ved Nærum Afdeling. Hr. Bang er født i 1935 og blev ansat i banken i 1958. Hr. Bang kom til Skodsborg Afdeling i 1963 og udnævntes til fuldmægtig i 1965.

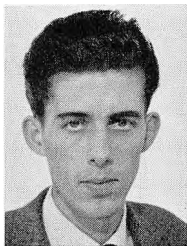
Preben Thomsen

Frode Münster

Assistent Preben Thomsen, Nærum Afdeling er pr. 17. januar 1967 udnævnt til fuldmægtig og daglig leder af Skodsborg Afdeling. Hr. Thomsen er 29 år gammel og blev ansat i banken i 1963.

Pr. 1. februar 1967 er fuldmægtig Frode Münster, Hvælvingen, udnævnt til prokurist og leder af den nyoprettede Depot-Central. Hr. Münster, der er 46 år gammel, blev ansat i banken i 1939. Efter 8 år i Randers Filialen kom hr. Münster til København og har hovedsagelig gjort tjeneste i Hovedsædet. I 1960 udnævntes hr. Münster til fuldmægtig.

John Hyldgaard

John Dam

Fuldmægtig John Hyldgaard, Vesterport Afdeling er pr. 1. februar 1967 udnævnt til kasserer ved Holte Afdeling. Hr. Hyldgaard er født i 1935, blev ansat i banken i 1959 og udnævntes i 1965 til fuldmægtig.

Assistent John Dam, Holmbladsgade Afdeling, er pr. 1. februar 1967 udnævnt til souschef ved Tårnby Park Afdeling. Hr. Dam er født i 1940 og ansattes i banken i 1956.

Benny Jensen

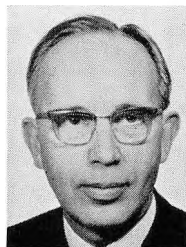
J. Sønderholm

Assistent Benny Jensen, Strandmarks Afdeling, er pr. 15. februar 1967 udnævnt til fuldmægtig og souschef ved Godthåb Afdeling. Hr. Jensen er født i 1936 og blev ansat i banken i 1953.

Pr. 1. marts 1967 er prokurist J. Sønderholm, Kreditkontoret, udnævnt til kontorchef og souschef ved St. Kongensgade Afdeling. Hr. Sønderholm der er 40 år gammel, blev ansat i banken i 1946, kom i 1953 til Amagerørvej Afdeling og i 1959 til Kreditkontoret. Hr. Sønderholm udnævntes i 1962 til fuldmægtig og i 1965 til prokurist.

A. Schmaltz Jørgensen

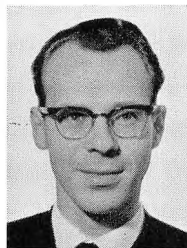
G. Gylden

Kontorchef A. Schmaltz Jørgensen, Inkasso Afdeling er pr. 1. marts 1967 udnævnt til afdelingens leder. Hr. Schmaltz Jørgensen, der er født i 1901, blev ansat i banken i 1924, kom første gang til Inkasso i 1938 og anden gang i 1954. Hr. Schmaltz Jørgensen blev udnævnt til fuldmægtig i 1941, til prokurist i 1952 og til kontorchef i 1958.

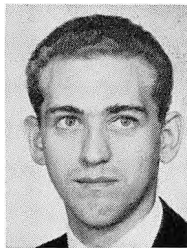
Prokurist G. Gylden, Udlands-Afdelingens bogholderi, er pr. 1. april 1967 udnævnt til kontorchef og leder af samme afdeling. Hr. Gylden, der er 51 år gammel, blev ansat i banken i 1933 og har i størstedelen af tiden gjort tjeneste i Hovedsædet. I 1958 udnævntes hr. Gylden til fuldmægtig og i 1963 til prokurist.

Pr. 1. marts 1967 er fuldmægtig Jørgen Bultoft, Sekretariatet, udnævnt til prokurist og samtidig forflyttet til Personalekontoret. Hr. Bultoft, der er 31 år gammel, blev ansat i banken i 1951 og kom i 1963 fra Christianshavn Afdeling til Sekretariatet. Samme år udnævntes hr. Bultoft til fuldmægtig.

Assistent Arne Kolding Madsen, Organisations-Afdelingen, er pr. 1. marts 1967 udnævnt til fuldmægtig og souschef ved Sydhavns Afdelingen. Hr. Kolding Madsen, der er 28 år gammel, blev ansat i banken i 1956.

Jørgen Bultoft

Arne Kolding Madsen

Runde fødselsdage

75 år

10. april fhv. kontorchef S. Stærmose, Odense

70 år

23. april fhv. fuldmægtig Aage Myltoft, Inkasso.

25. april fhv. bankbetjent A. Sønderby, Hovedsædet.

18. juni fhv. fuldmægtig H.C. Lerche-Thomsen, Postafdelingen.

26. juni fhv. kontorchef F. Dupont, Vesterport.

60 år

5. april bestyrer Erik Sørensen, Odense/Skibhus.

22. april prokurist J. C. Sabroe, Randers.

15. maj fuldmægtig W. O. Schmidt, City.

14. juni fuldmægtig Jørgen Schmith, Inkasso.

16. juni fuldmægtig L. M. Christensen, Inkasso

50 år

1. april fuldmægtig O. Elmose Andersen, Udl. Korrespondance.

21. april kontorchef F. Stjernholck, Sekretariatet

9. maj fuldmægtig J. Sarup, Gjentofte

23. maj bestyrer P. Warming, Farum.

3. juni prokurist Paul Holm, City.

21. juni prokurist Birthe Carsten Pedersen, Uglemose.

Pensionerede

1. januar bestyrer E. Heilsted, Vanløse

1. januar fuldmægtig Poul Rønne, Vesterbro.

1. februar kasserer Oscar Petersen, Holte

1. marts filialdirektør A. Bang, St. Kongensgade.

1. marts kontorchef U. From, Gammeltorv.

1. marts fuldmægtig Aage Jørgensen, Gammeltorv.

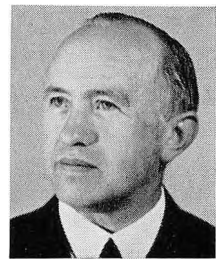
1. marts fuldmægtig Henry Madsen, Valuta.

1. marts kontorchef K. Stub, Inkasso.

1. april kontorchef G. Skovgaard Jensen, Udl. Banker.

1. april fuldmægtig L. Jensen Jepsen, Postafd.

Dødsfald

Fhv. bestyrer Alfred Jensen

Fhv. bestyrer Alfred Jensen, Valby Afdeling, er afgået ved døden 14. december efter nogen tids sygdom, knapt 75 år gammel.

Bestyrer Jensen var i sine unge år ansat som bogholder i Københavns Bank, der i 1922 blev overtaget af Handelsbanken og videreført som Amagerørvej Afdeling.

I 1937 blev Alfred Jensen udnævnt til bestyrer i bankens Valby Afdeling, hvor han virkede til sin pensionering i 1959.

Valby Handelsforening, hvis møder han nødig svigtede, havde hans særlige bevågenhed, idet han lige til sin død var kasserer for foreningens byggefond. For sin store indsats her blev han - skønt passivt medlem - i 1959 udnævnt til æresmedlem af foreningen.

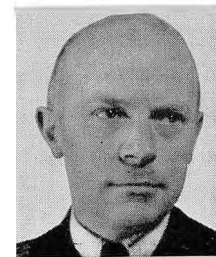
Alfred Jensen var et fint og kultiveret menneske, der gennem sit mangeårige virke i Valby blev meget afholdt af kunder og kolleger, og han skabte sig en stor vennekreds, der med vemod modtog meddelelsen om hans død. E.W.

Ernst Hansen

Honorarlønnet medhjælp Ernst Hansen, født den 9. juli 1900, har været ansat i Postafdelingen fra 1. september 1965 og indtil sin død den 22. december 1966.

Ernst Hansen var i mange år tilskærer i Magasin og blev efter sin pensionering ansat i Postafdelingen, hvor han gjorde budtjeneste.

For os i Postafdelingen kom Ernst Hansens pludselige død meget overraskende, da han ikke havde været syg i forvejen. I den tid, Ernst Hansen var hos os, lærte vi at sætte pris på ham som en flink og omhyggelig mand. Mrq.

Fhv. bestyrer Aage Grundtvig Jungersen

Den 8. marts afgik bestyrer Aage Grundtvig Jungersen ved døden. Han kom til banken i 1919 efter at have afsluttet sin nationaløkonomiske embedseksamen og forlod banken i 1963, da han på grund af alder gik på pension.

Selvom han virkede forskellige steder i banken, blev hans hovedvirke dog stillingen som bestyrer af Bredgade Afdeling, hvor han sad i 27 år.

27 år i den samme lederstol i en bank er meget lang tid, hvorfor man også kan sige, at næppe nogen bankbestyrer har haft så indgående et personligt kendskab til sine kunder og deres forhold som han, et kendskab som hans yngre personale i de senere år kunne nyde godt af.

Han bar præg af gammel kultur og var dybt national i tænkemåde, og det var derfor naturligt for ham at være med til at oprette Handelsbankens Hjemmeværnskompagni i 1946.

Bestyrer Jungersens rolige gemyt og stille fine humor gjorde ham afholdt af både kunder og personale.

Et menneskeligt menneske er gået bort, og vi vil ære hans minde. O.H.T.

MED VENLIG HILSEN FRA VOR BANK